

OŠ „Petar Zrinski“ Čabar

MLADI GORAN

Šk. god. 2013./14.

Br. 40

UVODNO SLOVO

Dragi čitatelji!

Na kraju školske godine 2013./2014. izlazi jubilarni 40. broj našeg učeničkog lista „Mladi Goran“. Već četrdeset godina, uz kraće prekide, naš učenički list bilježi događanja, zanimljivosti i uspjehe u našim školama, lokalnoj zajednici i kraju u kojemu živimo. I ovoga puta pripremili smo vam različite sadržaje iz života i rada u našim školama, uspješne, zanimljive i nagrađene projekte i istraživačke radove, a ponajviše lijepih literarnih i novinarskih uradaka. Promišljanja o životu i svijetu koji nas okružuje iskazali smo u stihovima i u prozi, fotografijama i učeničkim crtežima. Mnogi od njih su i nagrađeni i pohvaljeni na brojnim natjecajima i smotrama u koje smo se uključili ove školske godine.

IMPRESUM

Mladi Goran broj 40
Šk. god. 2013./2014.
List učenika OŠ „Petar Zrinski“ Čabar
Područne škole: Gerovo, Tršće, Prezid i Plešće

Adresa uredništva:
OŠ „Petar Zrinski“
Narodnog oslobođenja 5
Čabar 51306
tel. 051/821-147
fax. 051/821-016
E-mail: ured@os-pzrinski-cabar.skole.hr
Izdavač:
OŠ „Petar Zrinski“ Čabar

Za izdavača:
Ivan Kvesić, prof.

Uredništvo:
Dorian Loknar, 8. razred Čabar
Klara Leskovar, 8. razred Prezid
Tihana Arh, 8. razred Tršće
Karmela Štanfelj, 6. razred Gerovo

Učitelji razredne i predmetne nastave,
stručni suradnici:
Tanja Šebalj-Kocet, prof.
Vilma Žagar, prof.
Ksenija Petelin, prof.

Tiskarski slog: Desanka Šoštarić
Naslovna stranica: Dea Turk, 7. razred, pobjednički rad na natjecaju LIK 2013./14.

S a d r ž a j

- 150. obljetnica školstva u Tršću
- Međunarodni dan starijih osoba
- Odgoj i obrazovanje za ljudska prava i demokratsko građanstvo: projekt „Mladost i iskustvo se nadopunjavaju“
- Tehnički kutak: Utjecaj elektromagnetskog zračenja
- Dan znanosti
- Najbolje učeničke eko-fotke
- Foto-natjecaji
- Goranski glasi
- Literarni i novinarski radovi
- Županijska i državna natjecanja i smotre
- Slikopriča
- Naši osmaši
- In memoriam, Marijan Lisac

150. OBLJETNICA ŠKOLSTVA U TRŠĆU

Škola i školstvo oduvijek su bili ogledalo kraja u kojem postoje. Govoreći o povijesti školstva govorimo o učiteljima koji su radom s učenicima stvarali povijest i utjecali na budućnost.

Prva poučavanja vršili su svećenici i pismeni ljudi koji su odavno spoznali važnost prosvjećivanja. Povijest poučavanja u čabarskom kraju, ona za koju imamo pisane tragove, veže se uz 1777. godinu i svećenika Pavla Kalimana koji je u Prezidu počeo poučavati nadarenu mladež čitanju, pisanju i računanju, premda znamo da je župa u Gerovu utemeljena davne 1404. godine, a župa u Čabru 1663. godine, pa možemo pretpostaviti da su se opismenjavanja djece vršila i nekoliko stoljeća prije.

Poznati hrvatski pedagog i povjesničar Antun Cuvaj, u knjizi "Povijest školstva", u kojoj se daje pregled razvoja školstva u Hrvatskoj od 1806. godine, navodi da su prvi učitelji u Čabru bili zanatlije, u Tršću dva seljaka, u Gerovu isluženi časnik, u Plešcima zanatljija, a u Prezidu i Hribu župnici.

Najintenzivnije razvoj školstvo u Hrvatskoj doživljava pod utjecajem općeg napretka sredinom 19. stoljeća. To je vrijeme početka organiziranog učiteljskog rada u čabarskom kraju. Dolaze stručni učitelji i počinje izgradnja novih školskih zgrada.

U Spomenici škole Tršće zapisano da je prva opismenjavanja u Tršću započeo Stjepan Lipovac koji je, nakon što se opismenio u Čabru, s voljom poučavao mnoge Tršćane. On je bio prvi pisar na sudu u Tršću, koje je u to vrijeme imalo općinu i sud. Nakon njega spominje se župnik Augustin Žagar koji je s opismenjavanjem djece započeo 1858. godine u Župnom uredu. Godine 1860./61. zamijenio ga je Dragutin Šilbart, jer je svećenik imao vrlo mnogo posla oko izgradnje crkve.

Župnik je 1862. godine uputio zamolbu u Zagreb i zatražio zapošljavanje stručnog učitelja. U Tršće dolazi Pavao Ožbolt, učitelj pripravnik. Dolaskom prvog stručnog i svjetovnog učitelja utemeljena je obospolna škola, a godina 1862./1863. bilježi se kao početak organiziranog školstva u Tršću. Godine 1867. dovršena je izgradnja školske zgrade u Tršću.

U Župnoj spomenici zabilježeno je da, zbog teških životnih uvjeta, mnogo djece nije polazilo nastavu, osobito zimi, a i zbog činjenice da im je prijetila opasnost od čopora vukova koji su se zadržavali u šumama u blizini naselja.

1900. godine u Tršću je otvorena mjesna čitaonica koja je neko vrijeme bila smještena i u školi. Nakon toga osnivaju se brojna društva, tamburaški zbor, u školi se održavaju tečajevi spremanja zimnice, šivanja, kuhanja, a vrlo često nositelji svih tih aktivnosti bili su učitelji.

U viorima ratova mnogo je pedagoške dokumentacije i zapisa o školi Tršće uništeno. Iz drugih se izvora, posebice izvješća Modruško-riečke županije, može iščitati da u Kotaru Čabar početkom 20. st. gotovo i nije bilo nepismenih ljudi. Kao razlog tome navode vrijedne i marljive ljude koji su, da bi prehranili svoje obitelji, radili u šumama diljem Europe i Amerike, a na povratku u svoj kraju donosili nove spoznaje o važnosti opismenjavanja.

Početak Drugog svjetskog rata čabarski kraj doživio je vrlo velika stradanja. Dolaskom talijanske vojske u Tršće 1941. godine, škola prestaje s radom, naši se učitelji otpuštaju, a talijani dovode svoje učitelje i uvode nastavu na talijanskom jeziku. Zbog sveopće talijanizacije roditelji nerado šalju djecu u školu. Talijanski učitelji nisu dugo radili u školi, svega mjesec i pol dana. Nakon napada partizana na talijansku kolonu u Tatinskoj dragi u travnju 1942. godine počinje egzodus stanovnika čabarskog kraja, za koji možemo reći da je ostavio vrlo velike posljedice sve do danas. U tom je periodu školska zgrada pretvorena u kasarnu u kojoj je bila smještena vojna komanda, a uništen je i sav inventar škole. Kapitulacijom Italije 1943. godine počeo je povratak žitelja iz internacije, a time i rad škole. To je vrijeme također bilo vrlo teško i zahtjevno zbog općeg siromaštva i opustošenog kraja u koji su se ljudi vratili.

U travnju 1944. u Tršću je buknuo veliki požar u kojem je u tijekom dva sata izgorjelo gotovo sve. Pošteđena je ostala jedino škola, župni ured i nekoliko kuća. Zgrada škole postala je dom ljudima koji su ostali bez krova nad glavom, prostor Općine, a kasnije i bolnica.

Završetkom Drugog svjetskog rata stvaraju se uvjeti za produženje školovanja. Škola je u to vrijeme petogodišnja s opetovnicom, sve do 1954. godine kad se počinje s produžavanjem na sedmogodišnje, a od 1956. godine i osmogodišnje obrazovanje. S produživanjem školovanja i školski prostori postaju premaleni tako da su 1960. godine dograđene četiri učionice, sanitarni prostori i preuređeno je prizemlje škole. Škola je u to vrijeme nosila naziv po heroju iz Drugog svjetskog rata Ivanu Volfu.

Školske godine 1974./1975. škole čabarskog kraja povezane su u jedinstvenu mrežu škola kao Centar osnovnih škola koje čine škole Gerovo, Prezid, Tršće i Čabar s područnim školama, a 1978. godine i Centar osnovnog obrazovanja Čabar.

1984. godine započinje izgradnja nove školske zgrade u Tršću. Usprkos teškoćama, 1990. godine otvorena je današnja škola. Škola u Tršću izgrađena je samodoprinom žitelja općine Čabar. Svečanom otvaranju nazočio je Vlatko Pavletić, tadašnji ministar prosvjete i kulture Republike Hrvatske.

Škola je tijekom stoljeća i pol svoga postojanja nastojala udovoljiti potrebama vremena u kojem je djelovala. U svojim počecima imala je vrlo mnogo učenika i loše uvijete rada, posebice tijekom ratnih godina i dugih goranskih zima. Danas u našoj školi imamo dobre uvjete za rad, ali nosimo se s problemom vezanim uz veliku depopulaciju čabarskog kraja čije posljedice osjećaju sve naše škole.

U uspjehe škole u Tršću utkan je rad mnogih učitelja koji su svojim znanjem, upornošću i ljubavlju prema svom poslu širili spoznaju o važnosti odgoja i obrazovanja i koji su nekad, kao i mi danas, nastojali proširivati vidike svojim učenicima, usmjeravati ih sa željom da jednom kad odrastu postanu bolji ljudi.

Hvala svim učiteljima, hvala onima koji su ih podržavali i koji nas podržavaju u našem radu. Sretna 150. obljetnica škole u Tršću!

Ksenija Petelin, prof.

POVODOM MEĐUNARODNOG DANA STARIJIH OSOBA

Kroz nekoliko projekata tijekom prijašnjih godina nastojimo usmjeravati i odgajati naše učenike da postanu socijalno osjetljivi građani. Tako smo prošle godine poučavali starije osobe vještinama rada na računalu, a ove godine nastavljamo novim projektom "Od proljeća do proljeća" kojim planiramo ponovo uključiti osobe treće životne dobi kako bi nam pomogli izraditi kvalitetan sjetveni kalendar.

U suradnji sa Zakladom Royal, 30. rujna 2013. godine obilježili smo Međunarodni dan starijih osoba u našoj školi. Profesionalni fotoreporter Igor Nobilo održao je predavanje našim učenicima o značenju fotografije u svakodnevnom životu i u medijima te pripremio prikladnu izložbu fotografija pod nazivom "Treća mladost". Riječ je o dokumentarnim fotografijama ljudi treće životne dobi.

Nakon predavanja učenici naše škole održali su kulturno-umjetnički program za sve goste: starije mještane čabarskog kraja. Uslijedilo je otvaranje izložbe fotografija i druženje.

Vesna Širanović iz Zaklade Royal istaknula je kako je sigurna da su odabrali pravu školu za promociju vrijednosti koje podržava Zaklada Royal: socijalna osjetljivost, potreba uzajamnog pomaganja, želja za promicanjem općeg dobra te unapređivanje kvalitete života ljudi treće životne dobi. Pohvalila je dosadašnji rad naše škole te obećala i dalje uspješnu suradnju.

STOGODIŠNJAKINJA IZ NAŠEGA KRAJA

Učenici Dea Turk, Lea Žagar, Doris Petelin i Mateo Kovač u pratnji Jasenke Janeš i Ksenije Petelin, posjetili su svoju sugrađanku, Mariju Frbežar, od milja tetu Micu, koja je proslavila svoj 100. rođendan. U svom toplom domu punom uspomena srdačno su ih dočekale Mira Letig, nećakinja tete Mice, i naravno slavljenica. Teta Mica rođena je davne 1913. godine i život je nije mazio. I danas se prisjeća ljudi koji su bili dio njene mladosti. Zahvaljujući svojoj ljudskoj toplini i brizi koju dobiva od svoje obitelji, teta Mica je doživjela svojih sto godina života.

Tiha i samozatajna, živih očiju koje su na trenutak bile suzne od radosti što su je posjetila djecu, ali prepuna duha, poručuje nam da se veličina čovjeka odražava u ljepoti njegove duše koja je zauvijek mlada. Rođendan naše sugrađanke proslavili smo i u školi jer je gospođa Mira Letig počastila učenike i učitelje škole.

GORANSKI KRUMPIR I PLODOVI ZEMLJE - PROJEKTNASTAVA

U ponedjeljak, 7. listopada 2013. godine projektnom nastavom obilježili smo Dane zahvalnosti za plodove zemlje pod nazivom "Goranski krumpir". Bio je to nenastavni, ali radni i vrlo aktivni dan u kojemu su učenici i učitelji u svim područnim i matičnoj školi organizirali zanimljive radionice.

OBILJEŽILI SMO DAN ZNANOSTI

21. studenog 2013. u školi u Tršću, uz Dan znanosti naši učenici su uz pomoć svojih mentora predstavili zanimljiva istraživanja i izveli pokuse kojima su pokazali znanstveni pristup i objašnjenja za mnoge pojave iz svakodnevice. Ove godine potporu nam je pružio Grad Čabar. Obradili smo teme:

Ø **Priroda i društvo** – voditeljica Tina Malnar, učenici od 1. do 4. razreda

- o Nevidljiva tinta
- o Vulkan
- o Kako napuhati balon bez upuhivanja
- o Izrada "Ljigavca"

Ø **Fizika**- voditeljica Sanja Križ

- o Pojava uzgona i posljedice
- o Načela plivanja

Ø **Kemija** - voditeljica Melita Lichtenthal

- o Katalizatori

Ø **Biologija** - voditeljica Milica Vlainić

- o Moja kuhinja, moj kemijski laboratorij

Ø **Geografija** - voditelj Martin Kvaternik

- o Mjerenje visine Sunca
- o Izrada Sunčevog sata

Ø **Kemija**- voditeljica Irena Kovač- Kvas

- o Nastanak kristala u ljuski jajeta
- o Izložba kristala

Ø **Matematika**- voditeljica Sanja Janeš

- o Znanost ili trik

Voditeljica projekta: Sanja Janeš, prof.

VEČER MATEMATIKE

U organizaciji Hrvatskog matematičkog društva i uz potporu MZOS-a Večer matematike su realizirale učiteljice Silvana Šebalj-Mačkić i Sanja Janeš.

Na Večeri je aktivno sudjelovalo 50 učenika i roditelja. Bilo je radno, veselo i opušteno. Također su prisustvovala i pomagale učiteljice PŠ Prezid: Darinka Rački i Sanja Križ. Veliku pomoć pružili su nam gimnazijalci: Sara Bilen i Tina Troha, 3. r., te Dorotea Rajšel i Simon Košmrl, maturanti.

Kako naša škola broji manje od 50 učenika od 1. do 8. razreda, ovoliki broj učesnika veliki je uspjeh. Te večeri bili smo dio velike slagalice jer je istovremeno održavana diljem Hrvatske. Reakcije i utisci su vrlo pozitivni i od učenika i učitelja i od strane roditelja. Hvala svima!

ODRŽAN KONCERT "BOŽIĆ U SRCU" U ŠKOLI U TRŠČU

Zahvaljujemo svim izvođačima koji su dio svog umijeća darovali drugima, učenicima i njihovim voditeljima iz OŠ „Petar Zrinski“ Čabar, polaznicima OGŠ „Ivo Tijardović“ Delnice, OŠ „Heroja Janeza Hribarja“ iz Starog Trga pri Ložu, Puhačkom orkestru grada Čabra i SŠ „Vladimir Nazor“ Čabar, posebice gošćama Društva za ples i rekreaciju "MAYA" iz Delnica, voditeljici Smilji Kvesić, balerinama Nini Štimac i Martini Radulović i mješovitom pjevačkom zboru „Gimpl“ iz Ravne Gore, predvođenim Žaklinom Majetić Mufić, publici i svim ljudima dobre volje.

NAGRADA DM-a ZA DOPRINOS ZAŠTITI OKOLIŠA

Za sudjelovanje u dm-ovoj akciji „Zeleni korak“ u 2013. godini, naša je škola nagrađena donacijom od 35.000,00 kn koju smo zaslužili kao jedni od najuspješnijih sudionika akcije. Zahvaljujući predanosti učenika koji su sakupljali stari papir opremili smo škole neophodnom informatičkom opremom. Nabavljeno je 10 stolnih računala te oprema uz njih, projektori, platno, fotoaparat i pojačana su već postojeća računala u školama.

U akciji „Zeleni korak“ sudjelovali su učenici 152 škole iz cijele Hrvatske te su sakupili više od 500 tona starog papira koji je poslan na recikliranje. *„Ovu nagradu u dm-u smatramo ulogom u bolju budućnost jer želimo pomoći u odgajanju ekološki osviještenih građana. U ime dm-a zahvaljujem učenicima što su svojim trudom i uspjehom u akciji Zeleni korak pokazali da znaju koliko je zaštita okoliša bitna. Želim zahvaliti i djelatnicima škola što su prepoznali ovu akciju te roditeljima koji su, kao što čujem, bili neizostavan dio tima koji je sakupljao stari papir.“*- povodom dodjele nagrade izjavila je Gordana Picek, članica Uprave dm-a.

Inicijativu usmjerenu ka uključivanju građana i edukaciji podržali su Ministarstvo zaštite okoliša i prirode, Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta, Fond za zaštitu okoliša i energetska učinkovitost i Hrvatska gospodarska komora.

FOTO RADIONICA

Dana 13. ožujka 2014. u Područnoj školi u Plešcima posjetio nas je profesionalni fotograf Igor Nobilo koji nam je održao radionicu kako trebamo fotografirati. Pregledavali smo učeničke fotografije te smo ih zajedno komentirali. Zabavili smo se i mnogo toga naučili.

Fotograf Igor Nobilo održao nam je radionicu o profesionalnom fotografiranju vezanu uz fotografski natječaj "Kako vidim druge generacije" pod pokroviteljstvom Zaklade Royal. Konkretnim i praktičnim savjetima uputio nas je u tajne dobrog fotografiranja i motivirao nas za sudjelovanje u fotografskim natječajima.

Lea Žagar, 8. razred Čabar

FESTIVAL ZNANOSTI -VALOVITI OBLICI

Učenici naše škole osvojili su 1. i 2. mjesto

Već petu godinu za redom učenici naše škole uspješno učestvuju na Festivalu znanosti. Ovogodišnja tema bila je "Valoviti oblici."

Učenici 8. razreda Anamarija Kvas, Doris Petelin, Nikol Petelin i Dorian Loknar svojim projektom "Hrvatski pleter" osvojili su prvo mjesto. Učenici 5. razreda Marko Žagar, Josip Malnar i Jakov Malnar osvojili su drugo mjesto projektom "Kako nacrtati valovite oblike pomoću kružnica?". Mentorica oba projekta je njihova učiteljica Sanja Janeš, prof.mat.

Osmaši su upoznali povijesnu važnost hrvatskog pletera. Njegovu geometrijsku ljepotu, pravilnost i složenost bogatu simetrijama prikazali su konstrukcijama u programu dinamične geometrije Sketchpad.

Učenici 5. razreda rješavali su probleme koji su u sebi sadržavali međusobne položaje kružnica. Konstrukcijama su dobili zanimljive valovite oblike.

Sanja Janeš, prof.

PROMOCIJA SJETVENOG KALENDARA

Uz blagdan sv. Gregora, 13. ožujka 2014. u PŠ u Pleščima simbolično je predstavljen Sjetveni kalendar. Kalendar je zajednički rad učenika, učitelja, baka, djedova i starijih sumještana u okviru projekta „**Vrtovi od proljeća do proljeća**“ kojega naša škola ostvaruje uz pomoć Royalove zaklade za međugeneracijsku solidarnost. Nekada su ljudi više živjeli u zajedništvu s prirodom te su u kalendaru zapisani važniji datumi vezani uz početak sijanja, sadnje, obrade njive i uzrečice vezane uz vremenske prilike. Promociji su, uz učenike, učitelje, roditelje, bake, djedove i ostale suradnike na projektu, nazočili i gosti iz Royalove zaklade.

Katarina Leš, dipl. uč.

STVARALAČKA RADIONICA UČENIČKE ZADRUGE MRAV

Dana 26. ožujka 2014. profesor Zlatko Pochobradsky održao nam je predavanje o ručnoj izradi drvenih sovica.

Prof. Pochobradsky već se dulje vrijeme bavi ručnom izradom predmeta od drveta. Sve je počelo kao mali hobi, ali sada je to već pravi posao. Donio nam je već gotove dijelove koje je sam izradio, objasnio nam postupak rada te je izrada sovica od drveta mogla započeti!

Radionica se pokazala vrlo kreativnom. Svi su učenici osmislili svoju sovicu te je na kraju svaka od njih bila lijepa na poseban način. U radionici su sudjelovali svi, od najmlađih pa sve do najstarijih.

Dorian Loknar, 8. razred
Čabar

POSJET UČENIKA IZ CENTRA ZA ODGOJ I OBRAZOVANJE "GOLJAK" IZ ZAGREBA

Dana 4. travnja 2014. godine učenici s posebnim potrebama iz Centra za odgoj i obrazovanje "Goljak" posjetili su našu školu.

Naši su im učenici priredili malu predstavu popraćenu igrokazima, pjevanjem, recitacijama, i sviranjem na gitari. Učenici 8. razreda, Dorian i Nikol održali su predavanje o povijesti čabarskog kraja. Predavanje je saslušano sa izrazitom pozornošću i zanimanjem. Učenici su pokazali vrlo mnogo znanja u kvizu koji je slijedio.

Pri kraju toga prekrasnoga dana svima je dobro došla lagana šetnjica Čabrom. Gostima su učenici pokazali neke od znamenitosti i posebnosti našega prekrasnoga grada.

Vjerujem da je ovo bilo jedno jako zanimljivo iskustvo našim učenicima i gostima. Stvorene su nove prijateljske veze.

Svi smo ponešto naučili te smo bogatiji za jedno novo iskustvo.

Dorian Loknar, 8. razred
Čabar

ČITAMO MI, U OBITELJI SVI

Treću godinu zaredom naši učenici 3. razreda uključeni su u državni projekt za poticanje čitanja „Čitamo mi, u obitelji svi“. Nakon provedenog projekta roditelji i učenici odličnom ocjenom ocijenili su ovaj zanimljivi projekt. Učenicima se najviše sviđjelo zajedničko čitanje, nove knjige, druženje s obitelji, što su svi nešto novo naučili, i roditelji i djeca. „Promotri, zavoli, čuvaj“ najljepša je knjiga našoj djeci, slijedi strip „Koko u Parizu“ i „Ljubav ili smrt“.

Roditeljima se najviše sviđjela knjiga o odgoju djece „Povezani s djetetom“ i „Najveći hrvatski znanstvenici“.

Moji dojmovi o čitanju s obitelji

Došao je red i na mene da dobijem torbu s knjigama. Bio je petak, dan kad se cijela moja obitelj okupi navečer u kući. Konačno je pao mrak. Stavila sam torbu u dnevnu sobu i svi smo s radoznalošću počeli uzimati knjige u ruke. Moja mlađa sestra odmah je našla knjigu za sebe. To je „Priča o jabukama“. Legla je u fotelju i počela listati. Mama je počela čitati „Povezani s djetetom“ i jako joj se sviđjela. Ja sam čitala „Boje jeseni“. Na kraju je došao red na mog tatu koji nema mira sjediti u fotelji, ali ipak je uzeo u ruke knjigu „Najveći hrvatski znanstvenici“.

Kad sam podigla pogled s knjige, vidjela sam da je moja obitelj sretna i zadovoljna, a to je i mene učinilo sretnom. Prije spavanja, još sam u svojoj sobi pročitala „Ljubavi obične i neobične“.

Sada vidim da čitanje može zbližiti obitelj i potaknuti ih na zanimljivo druženje.

Marina Šoštarić, 3. razred
Gerovo

UZ VIJESTI IZ ŠKOLE – IZLETI

ŠKOLSKI IZLET NA RISNJAK

Učenici mlađih razreda posjetili smo naš Nacionalni park Risnjak – Poučnu stazu Leska. Vidjeli smo različite biljke i životinje, a najviše su mi se svidjele patke. Ja sam fotografirao debelo stablo jele. Tu imaju i lijepih suvenira, a mogu se pojesti i palačinke i popiti sok. Može se i voziti u kočiji. Bilo mi je jako lijepo na izletu.

Andrija Janeš, 2. razred
Gerovo

ŠKOLSKI IZLET U KRAPINU

Svi stariji razredi naše škole bili smo na izletu u Krapinu, a posjetili smo i etno-selo u Kumrovcu. U Krapini smo posjetili Muzej neandertalaca (pračovjeka). Nakon gledanja dokumentarnog filma, krenuli smo u obilazak muzeja. Vidjeli smo figure neandertalaca u prirodnoj veličini. Posebno mi se svidio kostur malog Tiranosaurususa. U Kumrovcu smo si prijateljice i ja kupile licitarska srca s našim imenima. Bilo nam je jako lijepo i zanimljivo na izletu.

Sara Turk, 6. razred
Gerovo

GORANSKI GLASI

U srijedu, 14.5.2014. u Radničkom domu u Delnicama, održani su 20. Goranski glasi. U programu je sudjelovalo jedanaest goranskih škola Gorskog kotara. Našu školu predstavili su učenici od 2. do 4. r. na blokflautama pod vodstvom učiteljice Tine Malnar.

Luka Erent, učenik 3.r. naše škole, otvorio je manifestaciju sviranjem na heligonki .

Goranski glasi završili su pjesmom „Happy“ koju su otpjevali i otplesali svi sudionici i posjetitelji.

Martin Arh 4.r.
Voditeljica: Tina Malnar, dipl.uč.

EKO-FOTKA 2014.

Natječaj za najbolju učeničku eko-fotografiju

Na natječaju Eko-fotke 2014. godine sudjelovalo je 23 učenika s ukupno 100 fotografija.

Ovogodišnje teme foto-natječaja bile su:

1. **Zalazak sunca u mojem zavičaju**
2. **Ovo nanosi bol našoj majci Prirodi (ledena katastrofa u veljači)**

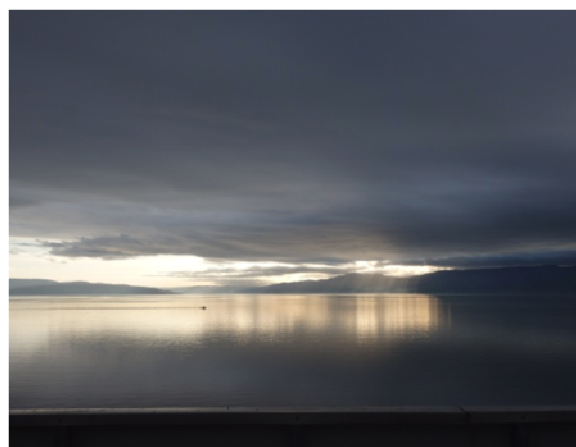
REZULTATI NATJEČAJA:

1. MJESTO - 4. razred PŠ Tršće

2. MJESTO - Nikola Urh, 2. razr.

3. MJESTO - Nikol Petelin, 8. razr.

Andrej Zbašnik, prof. likovnog,
Lovorka Gračanin Knežević, prof. likovnog,
Tina Malnar, dipl. uč.,
Ksenija Petelin, prof. pedagogije,
Tanja Šebalj-Kocet, prof. informatike.

KRITERIJI ZA OCJENJIVANJE FOTOGRAFIJA

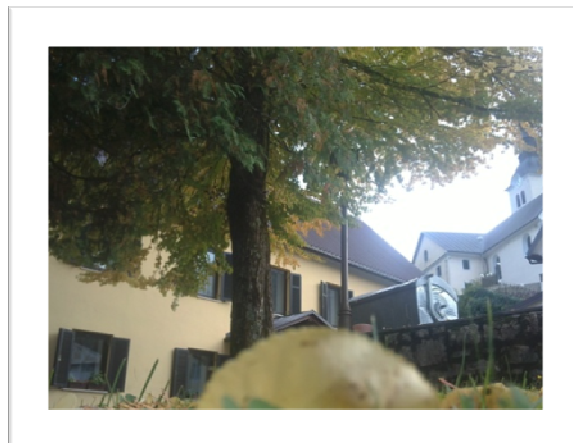
opći dojam;
vrijednost fotografije za promociju ekologije;
tehnički izazovi;
osobni stil i originalnost fotografskog pristupa odabranoj temi (likovni kriteriji: kompozicija, ritam, svjetlo-sjena, ravnoteža, boja, kontrasti...);
usklađenost s temama foto natječaja.

FOTONATJEČAJI

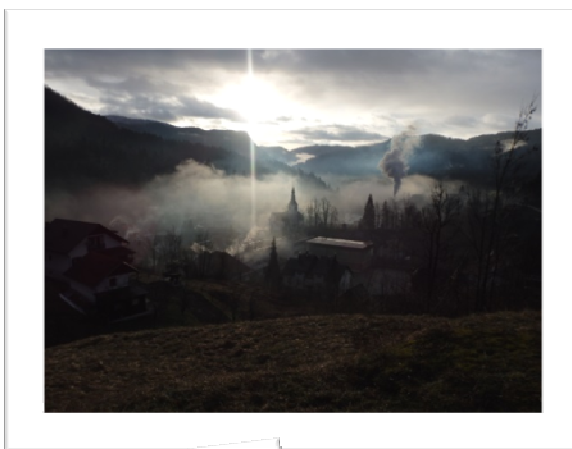
U finalu odabira za najbolju fotografiju bile su i sljedeće fotografije:

4. MJESTO - Antonella
Ožbolt, 4.razr.

5. MJESTO – Anamarija Kvas,
8. razr.

6. MJESTO – Doris Petelin, 8. razr.

FOTONATJEČAJI

„Kako vidim druge generacije“

Dana 25. travnja 2014. godine, u *Svečanoj dvorani Udruženja obrtnika Royalova* zaklada za međugeneracijsku solidarnost je povodom Europskog dana solidarnosti među generacijama dodijelila nagrade osnovnim školama koje su pobijedile u natječajima „Škola – prijatelj starijih: *Kako se to piše?*“ i „Kako vidim druge generacije“.

Prvu nagradu za našu školu osvojila je **Nikol Petelin**, učenica 8. razreda za fotografiju „*Baka i djed na planinarenju, Risnjak*“, a fotografija "Prabaka za stolom" učenice **Antonelle Ožbolt** izložena je među 15 najboljih učeničkih fotografija.

„Kako vidim druge generacije“ fotografski je natječaj za pet osnovnih škola koje već surađuju na projektima i programima s Royalovom zakladom. Učenici naše škole sudjelovali su svojim fotografskim uradcima na natječaju. Nagrade za škole su profesionalni fotoaparati te novčana nagrada.

Sve radove možete pogledati i pročitati na www.zaklada-royal.hr i na <https://www.facebook.com/zakladaroyal>, a ovdje vam donosimo foto-radove naših učenica. Čestitamo Nikol i Antonelli!

Nikol Petelin, 8. razred - „Baka i djed na planinarenju, Risnjak“

Antonella Ožbolt, 4. razred - "Prabaka za stolom"

Tanja Šebalj-Kocet, prof.

UTJECAJ ELEKTROMAGNETSKOG ZRAČENJA

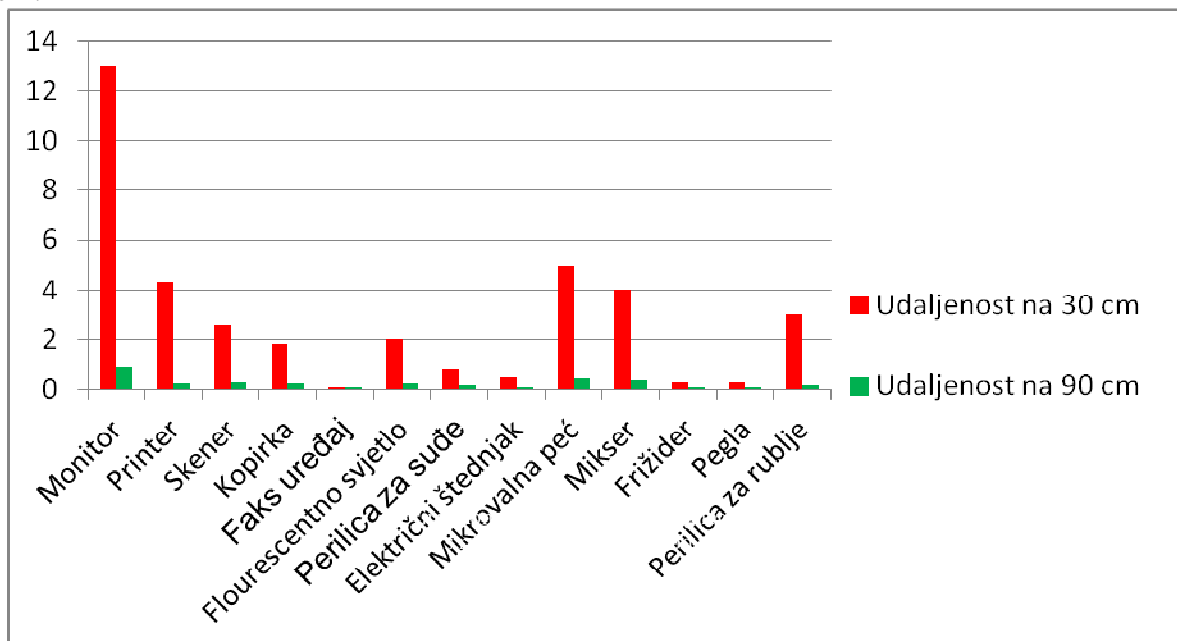
Danas gotovo da i ne možemo zamisliti život bez električnih uređaja. Okruženi smo njima i u školi i kod kuće. Živimo u gustom moru elektromagnetskih valova zvanih elektromagnetsko zračenje (EMZ).

Jeste li znali da se gustoća umjetnog stvorenog elektromagnetskog polja povećala za 100.000 puta više u odnosu na vrijeme prije 100 godina? To se dogodilo pojavom mnoštva električnih i elektroničkih uređaja (kućanskih aparata i računala), kao i pojavom bežične tehnologije (mobitela, Bluetootha, bežičnog Interneta, Wi-fi). Taj sveprisutan bežični svijet emitira poseban spektar elektromagnetskog zračenja koji ima svoje određene štetne učinke na žive sustave nakon dugotrajne izloženosti.

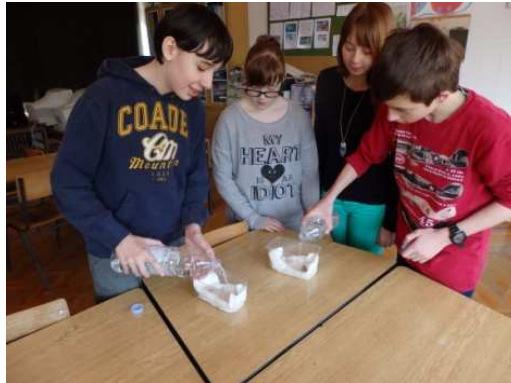

Zračenje kućanskih aparata

Svi uređaji koji koriste električnu energiju tijekom svojeg rada stvaraju elektromagnetsko zračenje. Na grafikonu možete vidjeti kolika je to razina kada ste kraj uređaja na 30 cm i koliko ta razina pada kada se od uređaja udaljite na 90 cm.

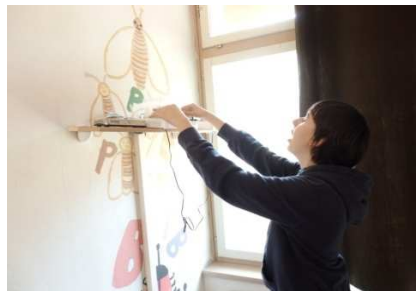
Naše istraživanje

Izveli smo pokus kojim smo željeli ispitati utjecaj zračenja Wi-fi routera na klijanje graha. Pripremili smo jednaki broj sjemena graha u svakoj posudici i zalijevali ih jednakom količinom vode.

Postavili smo jednu posudicu na WI-FI router u informatičkoj učionici.

Drugu posudicu smo smjestili u susjednu učionicu gdje nema elektroničkog zračenja:

Rezultati našeg pokusa:

- Proklijao je jednaki broj sjemenki koje su bile pod zračenjem i bez zračenja (9 komada).
- Sjemenke pod utjecajem zračenja imale su nešto manje klice i te klice bile su nepravilnih oblika.
- Sjemenke pod utjecajem zračenja imale su jako neugodan miris (vjerojatno uslijed jačeg zagrijavanja routera).
- Sjemenke koje su klijale bez utjecaja zračenja imale su razvijenije, veće i pravilnije klice.

Zaključak

- Zaključili smo da elektroničko zračenje ipak utječe na klijanje sjemena.
- Taj utjecaj nije velik, ali ipak postoji.
- Ako utjecaj tog zračenja postoji na biljke, zasigurno djeluje i na ljude.

Kako ste zaštititi od elektromagnetskog zračenja?

MOBITELI

- skratite vrijeme razgovora mobitelom;
- udaljite mobilnog telefona od glave jer svaki centimetar dalje od uha utječe na značajno opadanje elektromagnetskog polja;
- koristite hands-free set, odnosno slušalice i mikrofon;
- udaljite mobitel od uzglavlja tijekom noći i nemojte koristiti mobitel kao budilicu;
- izbjegavajte nošenje mobilnih telefona neposredno uz tijelo (iako mobilni telefon zrači samo kada se upotrebljava);
- prilikom razgovora mijenjajte uho na kojem se držite uređaj;
- ne približavajte mobitel uhu dok se ne uspostavi veza;
- izbjegavajte korištenje mobilnog telefona kada je signal slab ili prilikom brzog kretanja (u automobilima ili drugim prijevoznim sredstvima);
- radije koristite SMS u komunikaciji nego pozive.

RAČUNALA

- Ako imate mogućnost zamijenite stari CRT monitor s novim LCD monitorom,
- Kada koristite laptop ne držite ga u krilu ili na trbuhu,
- Dok ne koristite Internet, isključite wireless mrežnu karticu,
- Spajajte se žičanom vezom na Internet, ako je to moguće,
- Ograničite dnevno vremensko korištenje računala.

WI-FI

- Što više koristite žičanu internetsku vezu, manje bežičnu;
- Isključujte noću Wi-fi router;
- Udaljite Wi-fi router od dječjih soba i smjestite ga na mjestu (npr. hodniku) gdje nitko ne boravi duže vrijeme.

Zaštitite se od elektromagnetskog zračenja jer su organi u razvoju djeteta osjetljiviji na elektromagnetske valove nego kod odraslih.

Učenici 7. razreda Čabar:
Lea Žagar, Dea Žagar, Mateo Kovač, Kevin Jašarević i Leon Troha
Učiteljica: Tanja Šebalj-Kocet, prof.

PROJEKT GRAĐANIN: „MLADOST I ISKUSTVO SE NADOPUNJAVAJU“

Izbor i istraživanje problema

Starenje je prirodni proces koji započinje našim rođenjem. Razvojem društva i poboljšanjem kvalitete življenja produžio se i životni vijek čovjeka. Prema podacima Eurostata prosječna dob u Europskoj uniji iznosi 39,8 godina, ali do 2060. prosječni građanin EU-a imati će 47,2 godine, a na osobe starije od 65 godina otpadat će skoro 30% stanovništva. Procjenjuje se da će 2060. godine u Europi biti 30% osoba starijih od 65 godina.

Prema popisu stanovništva 2011. godine stanovništvo Republike Hrvatske prosječno je bilo staro 41,7 godina, što ga svrstava među najstarije nacije Europe. U proteklih 50 godina prosječna starost stanovništva porasla je za gotovo 10 godina, što se tumači posljedicom dugogodišnjeg pada nataliteta te porasta očekivanog trajanja života. Broj stanovnika starih 65 i više godina prvi je put premašio broj mladih od 0 do 14 godina. Udio osoba starih 65 i više godina iznosio je 17,7, a udio mladih od 0-14 godina 15,2%.

U Primorsko-goranskoj županiji, uz Ličko-senjsku, Šibensko-kninsku i Karlovačku županiju, živi u prosjeku najstarije stanovništvo u Hrvatskoj. Sve te promjene odrazile su se i na demografsku sliku Gorskog kotara. U gradu Čabru broj stanovnika starijih od 65 godina (20%) je veći od broja mladih od 0-19 godina (15%).

Ovako veliki dio starijeg stanovništva predstavlja veliku vrijednost zbog svog bogatog životnog iskustva, znanja, vještina i kreativnosti. Vrlo često uz starije osobe vežu se stereotipi i predrasude o starosti i starenju pa se starije osobe osjećaju odbačeno.

Moguća rješenja problema

Učenici su analizirali pozitivne i negativne strane trenutne politike i mogućih rješenja. Prvo rješenje odnosilo se na volontiranje, a druga se politika odnosila na promicanje međugeneracijske solidarnosti.

Najbolji pristup rješenju problema

O starosti i starenju često se govori na ružan i uvredljiv način. Čitajući zakone i pravilnike uočili smo da u najvećoj mjeri štite socijalna i zdravstvena prava starijih osoba. Obzirom na krizu koja je pogodila našu državu, ima starijih osoba koje imaju vrlo male mirovine, što ih ograničava u ostvarivanju njihovih želja i potreba.

Podržavamo zakone i pravilnike koji omogućavaju ostvarivanje prava starijih osoba, ali se ne slažemo s time da se o osobama starije dobi uglavnom govori kao o nemoćnim i bolesnim. Prema statističkim podacima jedna od pet starijih osoba u dobi od 65. do 74. godine treba takvu vrstu pomoći. Ako stvaramo više prilika za uključivanje starijih u aktivnosti zajednice, ako dulje sačuvaju svoje zdravlje i žive u okruženju gdje starenje ne znači ovisnost o drugima, na taj način promičemo „aktivno starenje“.

Podržavamo politiku u kojoj se potiče volontiranje jer je to način kojim možemo dio svog slobodnog vremena posvetiti drugima i tako, čineći dobro, obogatiti sebe. Zakonom o volonterstvu regulirana su prava i obveze volontera i njihovih korisnika. Zakonom su posebno zaštićene maloljetne osobe do navršениh 15 godina života koje mogu volontirati samo uz pisanu suglasnost zakonske zastupnice/ka. Iz vlastitog iskustva, koje smo stekli volontiranjem, zaključili smo da neke starije osobe, za koje smo mislili da im je potrebna naša pomoć, nisu pomoć prihvatile s obrazloženjem da mogu same. To smo protumačili kao da

imaju loša iskustva s djecom ili su preponosni da prihvate tuđu pomoć. U svakom slučaju smo naučili da trebamo uvažavati i poštivati tuđe mišljenje. Imali smo i izuzetno dobra iskustva. Starije osobe, koje smo posjećivali, bile su oduševljene našim dolascima, kojima smo se i mi veselili. Podržavamo politiku volontiranja, ali zalažemo se i za politiku promicanja međugeneracijske solidarnosti.

Pomagati možemo uvijek kad vidimo da je nekome pomoć potrebna. Smatramo da se mladost i iskustvo nadopunjavaju i da boljim upoznavanjem možemo rušiti predrasude i stereotipe o starosti i mladosti.

Plan djelovanja

- Uključeni smo u projekt Royalove zaklade za međugeneracijsku solidarnost „Škola prijatelj starijih“.
- Obilježili smo 100. rođendan naše sumještanke tete Mice.
- Obilježili smo Međunarodni dan starijih osoba (01.10.) priredbom u školi na koju smo pozvali naše djedove, bake i sugrađane.
- U školi je održana izložba fotografija „Treća mladost“ ,
- Sudjelovali smo u radionici o fotografiji i uključili se u natječaj „Kako vidim druge generacije“ i osvojili vrijedne nagrade.
- Pokrenuli smo projekt „Vrtovi od proljeća do proljeća“ kojim smo željeli potaknuti razmjenu iskustava i znanja starijih i djece.
- U suradnji sa starijim osobama izradili smo Sjetveni kalendar: vodili smo intervju sa starijim osobama i bilježili njihova iskustva vezana uz obradu zemlje, objedinili smo podatke vezene uz posebnosti naših mjesta, sudjelovali u organizaciji promocije kalendara.
- Međunarodni dan volontera (5.12.) obilježili smo posjetom starijim osobama.
- Pomagali smo starijim osobama za vrijeme i nakon elementarne nepogode koja je zahvatila čabarski kraj.
- Projekt i njegove aktivnosti predstavili smo našim sugrađanima.
- Naš smo projekt predstavili gradonačelniku grada Čabra gosp. Kristijanu Rajšelu.
- Planiramo nastaviti s tečajem informatike za starije.
- Planiramo izraditi priručnik.

Ostvareni rezultati

Učenici su radom na projektu usvajali vještine neophodne za argumentirano iznošenje i zastupanje svog mišljenja. Razvijali su komunikacijske i socijalne vještine i na praktičan način stjecali znanja o vlastitim pravima i odgovornostima i o pravima i odgovornostima drugih.

Projekt je bio predstavljen

S projektom su upoznati učenici, učitelji, roditelji i lokalna zajednica. Projekt je predstavljen u radio emisiji Hrvatskog radija i Radiju Gorski kotar te u Novom listu, Školskim novinama, Učeničkom listu „Mladi Goran“ i internetskoj stranici škole.

Učenci

5. razred: Marko Žagar

6. razred: Bartol Janeš

7. razred: Lea Žagar i Dea Turk

8. razred: Anamarija Kvas, Doris Petelin, Nikol Petelin i Dorian Loknar

Voditeljica projekta: Ksenija Petelin, prof.

VRTLARENJE U GEROVU

Učenci škole u Gerovu vođeni učiteljicom Milicom Vlanić u sklopu projekta „Vrtovi od proljeća do proljeća“ posebnu su pažnju posvetili vrtlarstvu. Proveli su i dvije ankete kojom je obuhvaćeno 180 domaćinstava i dobili zanimljive rezultate.

65 % građana ima vrt. Najviše se uzgaja krumpir, mrkva, salata, luk, grah, cikla i peršin. 86 % ispitanika koristi gnojivo kod uzgoja povrća. 50 % koristi stajsko, 12 % umjetno, a 47 % obje vrste. 53 % koristi biološki otpad iz domaćinstva, a 47 % ne koristi što ukazuje na potrebu stjecanja znanja o važnosti kompostiranja.

Najčešći korovi u našim vrtovima su gavez, slak, preslica i maslačak. 91 % ispitanika korova se rješava okopavanjem i plijevljenjem, a 8,5 % različitim vrstama herbicida.

Za zaštitu povrtnjaka od štetnih kukaca 79,5 % ispitanika skuplja štetnike, a 20,5 % koristi insekticide.

U drugoj anketi kojom je obuhvaćeno 66 domaćinstava, htjeli smo više saznati o tome kako Gerovčani dolaze do sjemenja za sadnju.

83 % ispitanika kupuje i uzgaja vlastito sjeme, dok 16,7 % kupuje sjeme. Najviše se skuplja sjeme povrća (60%), nakon toga ukrasnog bilja (27,5%) i ljekovito (12,5 %).

Od povrća se najviše skuplja krumpir, grah i salata. Od ljekovitog bilja kamilica i kopar, a od ukrasnog bilja neven i dragoljub.

Milica Vlanić, prof.

**NAGRAĐENI I POHVALJENI
LITERARNI RADOVI**

„Dragutin Domjanić“ Sveti Ivan Zelina

Radast

Ke se sričajo listje pa vejter,
tu je jesin.
Ke se sričajo mraz i snejg,
tu je zima.
Ke se sričajo tičke i rusce,
tu je spumad.
Ke se sričajo sunce i murje,
tu je lejtu.
A ke se sričajo dva garka srčka,
tu je radast.

**Patrik Kovač, 6. razred
Tršće**

Maja obitel

Maja obitel so ledi
mjene najbližje i najdražje.
Uoni so vesili i živi ku
prklejtje.

Jaka je obitel v kire se vse
imajo radi
i adon družga paštivajo.
Uona je sunce kiru svejte i
sako žauost uotera.

Obitel je ljubav
kira sake dan raste.
Vajne se radast i sriča
s poljupcima pačaste.

**Marko Štanfelj, 7. razred
Gerovo**

Ptičok

Majhen lisast
Leti, papejva, skače.
Lepu be buo da son ku uon.
Fraj!

**Jan Kocet, 3. razred
Čabar**

Spumad v majmu kraje

Ku prva kukafca zakuka
pa se ledi za varžet primejo
da videjo če kak kavanc imajo,
vejn da je spumad pršua.

Ku se astavece zos juga vrnejo
pa gnejzda pad strejho papravejo
i jejčka znjesejo,
vejn da je spumad pršua.

Ku star ata nivo zuarje
pa baka prejsad paseje,
a sonci jačje pgreje,
vejn da je spumad pršua.

Ku me se nada več večit
i samu be pa hribah dirjaua,
a ne na šulo misleua,
vejn da je spumad pršua.

Lea Wolf, 7. razred

Dani Ante Kovačića – Zaprešić

Nagrađeni rad

Muj govor

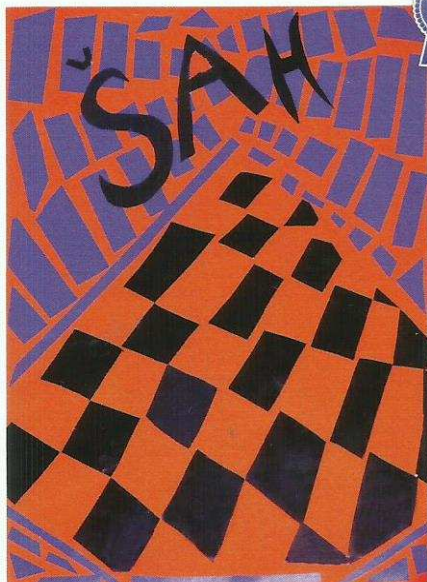
V majmu kraje
Pavsud drugačen
gavarijo jezok
damače.

V Trstje drugače,
v Girave drugače,
v Prizde drugače.

Mama me rječe *pejde v šulo*,
A ata *poj v škuolo*,
pa se zdej jest mislen
kaga čo paslušat.

Tak se mejnjo
v majmu kraje,
da se ni ne razumemo
keda gade na kraje.

Mihaela Malnar, 7. razred.
Gerovo

Mihaela Malnar, 7. razred
OŠ „Petar Zrinski“, Čabar
Mentor: Lovorka Gračanin-Knežević

**Osvojeno 10. mjesto na likovnom
natječaju LIK 2013./2014.**

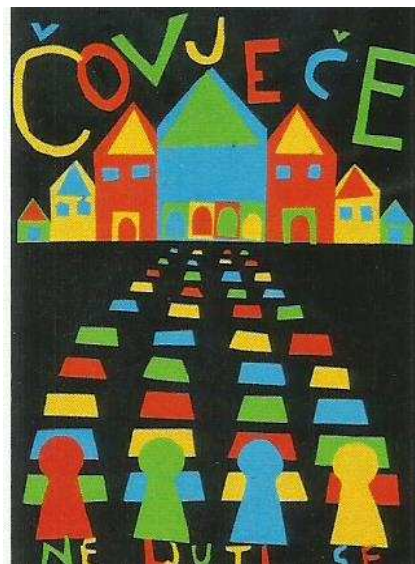
Za spas Gorskog kotara

Gdje su šume naše mile,
sve su grane izgubile.
Kiša pada, vjetar puše,
stabla se pred nama ruše.

Jadna divljač bježi svud,
ne zna da joj je uzalud.
Naše gore stide se
jer su gole i promrzle.

Nekad gusta šuma
sad plače od boli.
Pomozite joj, dobri ljudi,
to vas „Zeleno srce Hrvatske“
moli.

Emili Lipovac, 4. razred
Tršće

Melanie Lakota, 6. razred
**Pohvaljen rad na likovnom
natječaju LIK 2013./2014.**

POHVALJENI LITERARNI RADOVI

Sriča

Sriča je ke te se nekaj lepu zgadi,
ke pajdaš pajdašice vgadi.
Ke se zes nebenen ne karaš,
nego še vičje prijateljstvu stvaráš.
Ke ocjeno duobro dabiješ
ke se nekamu v srce skriješ.

Marina Fonio, 4. razred
Tršće

Dječje brige

Mislite li da je nama djeci lako?
Teško nam je jako!
Tata me stalno gnjavi,
da pospremim svoje stvari.
Mama kaže: "Moraš puno raditi,
život će te, sine, nagraditi."

Govore mi da sam pao s druge planete,
a ja sam, ljudi moji,
samo jedno zaigrano dijete.

Baš me briga kako se život gradi,
brinem se samo kad kažem:
"Mama, tata, internet ne radi!"

Jan Kocet, 3. razred
Čabar

Kad se sjetim

Sva mora i rijeke,
sve razne stvari neke
nisu toliko vrijedne
kao što je biti dijete.

Kad ti se osmijeh s lica ne skida,
kad znatiželja u tebi nikom ne da
mira.

Kad ti nespretnost nije strana,
kao i još jedna nova rana.

I sad kad se svega sjetim,
opet mi osmijeh vrata
isto kao u one stare dane.

Dea Turk, 7. razred
Čabar

Dragi Jerko!

Pišem ti ovo pismo jer sam i sama još dijete, sretno, bezbrižno i zaljubljeno. Iako je moje djetinjstvo ispunjeno ljubavlju dragih ljudi, suosjećam sa svime što se tebi događalo.

Čitajući u sedmom razredu novelu Ivana Ićana Ramljaka „San bez uzglavlja“, jako sam zavoljela tebe, dobrodušnog, radoznalog, skromnog i osjećajnog dječaka iz malog, siromašnog, zaostalog sela.

Bio si dijete, a svako dijete zaslužuje biti voljeno. Ti si zbog svih svojih vrlina bio itekako vrijedan ljubavi. Nažalost, ni od koga je nisi dobivao. To me ražalostilo i naljutilo.

Kako su se ljudi iz sela smjeli tako odnositi prema tebi? Iskorištavati te i obezvrjeđivati. Kako se nisu bojali Božje kazne? Nisu li vidjeli da patiš? Odakle im ta okrutnost? Je li ih možda težak život učinio bezosjećajnim? Ili, jednostavno nisu marili?

Odrastala sam u uvjerenju da je selo mnogo ljepša, mirnija i sretnija sredina od grada. Vjerovala sam da na selu žive boji ljudi, uvijek spremni pomoći onima koji njihovu pomoć trebaju.

Ali, Jerko, nemalo sam se iznenadila saznajući da u tvom slučaju nije bilo tako. Da samo znaš koliko mi je bilo žao.

Ti si morao obavljati teške fizičke poslove kako bi se mogao prehraniti. Svima si bio na usluzi u svako doba dana i noći, što za dječaka tvojih godina nije bilo lako. Trebali su te samo zazvati: „Jerko!“ i ti bi im se odmah odazvao. Zauzvrat bi ti ponudili mjesto u štali na kojem bi prenoćio. Lijepo ti je bilo sanjati na sijenu uz volove koji su se pokazali osjećajnijima od ljudi. Kada bi te ujutro upitali kako si spavao, ti bi im zahvalno odgovarao: „Kao miš u pamuku.“ Imao si lijepe i mirne snove jer si u duši bio dobar.

Kada bi ti se nešto loše dogodilo, ti nisi plakao. Pitala sam se zbog čega. Jasno mi je sada, Jerko! Kome bi se ti izjadao i potužio? Koga bi dirnule tvoje suze kada ni majke, ni oca, ni prijatelja nisi imao?

Često su se i odrasli i djeca rugali tvom neznanju. Nazivali su te pogrđnim imenima. A oni su ti koji su ti trebali pomoći.

Jedina tvoja radost, tvoja prijateljica, tvoja simpatija bila je Anica. Lijepa plavoooka djevojčica s kojom si čuvao stado ovaca. U nju si bio zaljubljen. Njoj si uvijek pomagao. Poklanjao si joj cvijeće. Jedino si se uz nju osjećao sretnim. I ti si njoj bio drag. Uljepšavali ste jedno drugom dane.

Anicu su roditelji poslali da služi nekoj obitelji u drugom selu. Tebi su slomili srce.

Otišao si iz sela želeći sve zaboraviti. Nakon mnogo godina vratio si se kao imućan čovjek i svi oni koji za tebe nekada nisu marili željeli su te ugostiti u svojoj kući. Žalosno, Jerko, jako žalosno!

Ti su ti ljudi trebali pružiti udoban dom, davati ti hranu i piće, kupiti ti novu odjeću i upisati te u školu. Trebali su ti pružiti ljubav i sreću.

Ali, oni to nisu učinili, a ti si svejedno postao čovjek vrijedan poštivanja. Zbog toga ti se i ja divim. Svaka knjiga koju pročitam donosi mi neku važnu poruku. Upoznavši tebe i tvoj život, Jerko, shvatila sam da je svatko od nas dužan pomoći, osobito bespomoćnoj djeci. Shvatila sam da pred nedaćama ne smijemo zatvarati oči, nego se protiv njih moramo boriti. To nas čini razumnim i plemenitim bićima.

S poštovanjem, vjerna čitateljica Tihana Arh.

Tihana Arh, 8. razred
Tršće

Novo doba

Ja sam Melanie, dvanaest mi je godina i živim u malom mjestu imena Kozji Vrh iako koza nema ni za lijek. Do škole u Prezidu, gdje pohađam 6. razred, ima 3 km.

Pitate se kako idem u školu. Voze me tata ili djed te gotovo svakog jutra slušam priče kako su oni u školu išli pješice bez obzira na vrijeme. Zaboravljaju pri tom da nisu išli sami (s Kozjeg Vrha školu pohađa još smo Marija, učenica 1. razreda), nego ih je bilo desetak te je put do škole bio ispunjen

šalama, smijehom, nestašlucima, a njihovi roditelji nisu se morali bojati da će ih pregaziti auto ili ih netko oteti.

Sva sreća da se moj tata bavi računalima pa ne moram slušati kako je prije bilo bez računala, mobitela, TV-a...

Zato je moja baka „došla na svoje“ kada smo dvadesetak dana bili bez električne energije (sigurno ste u medijima čuli o ledenoj kiši u Gorskom kotaru). Ja sam bespomoćno tumarala kućom tražeći bilo kakvu zanimaciju, a baka je svaki čas vikala: „Vidiš, Melanie, tako sam ja...“ „Aha...“, odgovarala sam preko volje i odlazila u sobu iz koje sam vrlo brzo izlazila paleći i gaseći svjetlo.

„Čitaj lektiru“, rekla je mama. Pokušala sam, ali ni čitanje nije interesantno kad je oko mene samo tišina.

„Idi van!“ govorio je djed. „A što ću sama vani?“ pitala sam jer nemam prijatelja s kojima bih se sanjkala, gradila ledene bunkere...

Na svoje sam dolazila navečer kada se cijela obitelj okupila oko stola te smo igrajući društvene igre pričali, smijali se – jednostavno bili smo obitelj.

Zaključila sam da prave vrijednosti ne leže u skupim igračkama ili najnovijim godgetima, nego u ljudima koje volimo i koji nas vole.

(Šteta da češće nema struje)

Melanie Lakota, 6.razred
Prezid

Proljeće

Čuj ptica pjev
što ga vjetar nosi svud.
Primijeti trud lišća da ozeleni,
kolanja vode krug.

Zrake sunca,
rose kap i
svježina zraka
proljetni su znak.

Pčelin zuj,
pjesma cvrčka.
Ljepota cvijeta,
mnoštvo visibaba.

Svu tu živost,
svježinu i sjaj
pogledaj sad,
zimi došao je kraj.

Karmela Štanfelj, 6. razred
Gerovo

Natalija Pantar, 5. razred
Prezid

Proljeće u mom srcu

Kukavica kuka ku-ku
i lastavice već su tu.

Žarko sunce na nebu sije
i sve nas toplo grije.

Moje srce veselo kuca
jer i proljeće nam na vrata kuca.

Dorijan Leš, 1. razred
Tršće

Ribe u vodi

Pored moje kuće
teče rijeka Kupa,
ja i tata
lovimo ribe skupa.

Veselo plivaju po vodi,
jer su sretne
dok su na slobodi.

Kim Poje, 2. razred
Plešće

Čabranka

Ima jedna mala rijeka,
rijeka koja teče otkad je vijeka.
Ime joj je Čabranka.

Ona je draga ljepotica,
bistra, nemirna i brza.
Volim je najviše.

Čabranko, svaka tvoja kap je biser.
Čuvam te i čuvat ću te.

Ema Arih, 5. razred
Gerovo

Moj kraj

Proljeće je rano,
čuje se cvrkut ptica.
Mirišu proljetnice,
sklada se proljetna pjesmica.

Drveće pupa,
naš kraj se zeleni.
Jedva čeka
da svoju boju promijeni.

Već pogledi učenika van vire,
primamljivo ih sunce zove
da na livadi nastanu razne igre nove.

Kad proljeće zavlada,
i kad se jutro nama smiješi,
tada je moj kraj najljepši.

Dea Turk, 7. razred
Čabar

Proljeće

Lastavice su male
suncem obasjano jutro probudile.
U čudu se pitaju
što mu se dogodilo.
Dotakla ga noćas vila čarobnim štapićem
i podarila mu najljepše darove.
Zelenu travicu, nasmijanog šafrana,
raspjevanu visibabu.
A jaglac se suncu okrenuo,
radosno mu namignuo
i cijelom svijetu najavio
da proljeće se ponovno vratilo.

Nika Peršić, 2. razred
Tršće

Zima

Zimski su praznici prošli
bez bijele boje,
bez snijega,
a naše skije i sanjke tužno
na tavanu stoje.

Zašto tako?
Zašto, zimo, nisi došla,
zašto nam nisi donijela
pokrivač bijeli?

Zimo, zbunila si svijet cijeli.

Noemi Šepac, 5. razred
Gerovo

Mi smo budućnost

Mi smo generacija 21. stoljeća,
mi smo generacija modernih
tehnologija.

Život ne možemo zamisliti bez
računala
i ljubavne poruke šaljemo preko
SMS-ova.

I dok mi na fejsu lajkamo postove,
godišnja doba kraj nas prolaze.

Nitko ne vidi prvi proljetni cvijet
niti u jesen ptica let.

Bojim se i pomisliti
kamo će nas takav život odvesti.

Moramo odmah otvoriti oči,
shvatiti da život nisu igrice i
neprospravane noći.

Vrijednost čovjeka nije u broju
lajkova,
prave su vrijednosti u nama
samima.

Klara Leskovar, 8. razred.
Prezid

Dobro došla jeseni

Jesen dolazi,
ljetu prolazi,
lišće rumeni,
sve se šareni.

Jabuke, kruške,
šljive sočne,
čekaju
da berba počne.

Ptice su otišle
na dalek put,
a životinje obukle
topliji kaput.

Dovidenja, ljetu,
bezbrižno i toplo.
Dobro došla jeseni,
mirisna i plodna.

Doris Petelin, 8. razred
Čabar

Moja prva ljubavna pjesma

Ljubav je rijeka
koja strpljivo teče
od srca do srca.
Trebalo slijediti taj tok
da bismo živjeli sretno.

Ljubav je plamen
koji grije naša srca
da bi jače kucala za sreću,
da bi jače kucala za život.

Leon Troha, 7. razred
Čabar

Dijete u meni

Bilo je uspona i padova,
marljivih radova,
nagrada i kazna.
Nije bilo bitno jesam li
čista ili zamusana.
Bilo je smijanja i plakanja,
ogrebanih koljena.
Još mi uvijek nedostaje onog
igranja
i obiteljskog druženja.
Sve je drugačije nego prije,
ali još uvijek se jedno dijete
u meni smije.

Lea Žagar, 7. razred
Čabar

Školski dani

Svakog školskog dana
ista buka, ista galama.
Torbe pune školskih knjiga
i svakojakih suludih briga.

Iz školske klupe
vire pisma luda i glupa,
pišu o ljubavi i tuzi
jer se simpatija s drugom druži.

Svi marljivo uče sve od reda,
ali svejedno onom drugom u
rješenja gleda.
Ispiti teški, svima muka,
kad učitelj sa A i B zakuha.

Svejedno svi smo mi jako mudri,
u mjesecu petom krenemo se
mučiti
kad se ocjene trebaju zaključiti,
te se žurimo za bolji prosjek
nešto i naučiti.

Lea Žagar, 7. razred

Čabar

Đačke brige

U školi posao nije lak,
ali ja sam ipak odličan đak.
Učimo sve i svašta,
sto na sat radi naša mašta.

Kad školsko zvono zazvoni,
letimo u učionicu kao baloni.
Učiteljica kaže da želi mir,
pita nas tko je kralj Zvonimir.

Otvaramo teške knjige
i započinju naše brige.
Zadaću napisali nismo,
učiteljica mami piše pismo.

I tako svaki dan,
pomalo sam umoran.
Roditelji me često sjete:
najljepše je dok si dijete.

Luka Malnar, 4. razred
Prezid

Iva Hudolin, 6. razred
Tršće

Uskrsno veselje

Proljeće nam svakog jutra
nešto novo lijepo sprema.
Ljupkom malom živom biću
odsad sve se manje drijema.

U gajbici skakuće zečić mili,
ispod kvočke pilić viri.
Cvijetak bijeli, crveni, žuti,
procvali su stari puti.

Dok medvjedić mali
još uvijek pospan zijeva,
ptičica mi sva u sjaju
uskrsnu pjesmu pjeva.

Matej Malnar, 4. razred
Prezid

Proljeće

Ujutro kad sunce izađe,
mene odmah sreća nađe.
Kad pogledam van,
dočeka me cvjetni dan.
Potok žubori,
a cvijeće ga moli
da ga malo zalije.
Probudio se medo
iz zimskog sna, ribice rone
od vrha do dna.
Stiglo u naš grad proljeće,
posljednja lasta dolijeće.

Lucian Hudolin, 1. razred
Tršće

Mačak

Ima jedan mačak
žut je kao maslačak.
On budno pazi
da ga netko ne zgazi.
Cijele noći sanja
da miševe ganja.
A on danju spava
njega ne boli glava.
Mačak trlja šapice
kad ugleda ptičice.
A lovi miša
i kad pada kiša.
Volim svoga mačka
žutog poput maslačka.

Dino Frbežar, 1. razred
Tršće

Ljubičica

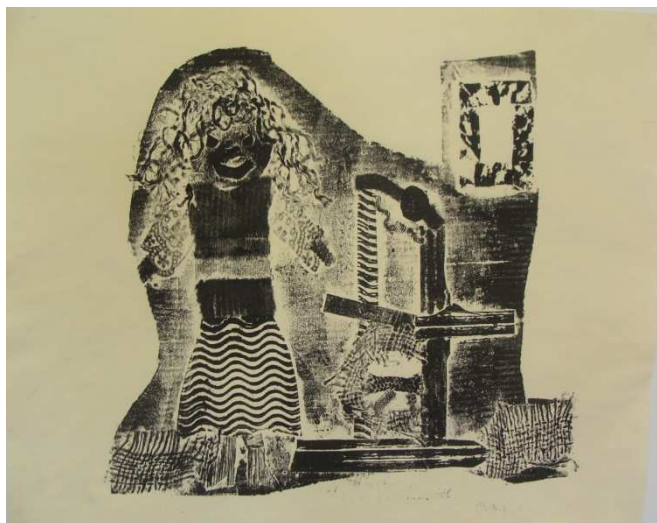
Lijepa, mirisna je ljubičica,
prekrasna je boja njena,
mirisom svojim očarava.

Ali kad otkučaju joj sati,
kad joj boja izbljedi
i nestane miris,
odbačena ona biva
jer više se u njoj ne vidi ljepota.

Karmela Štanfelj, 6. razred

Gerovo

Moje djetinjstvo

Noemi Šepac, 5. razred
Gerovo

Svoje djetinjstvo pamtim od vrtičkih dana,
bila sam vesela djevojčica i vrlo nasmijana.

U vrtić sam se bojala ići,
no shvatila sam da iz tog straha moram izići.
Jer vrtić je mjesto igre i sitnih dječjih grijeha,
puno radosti, prvih ljubavi i smijeha.

Prvi školski dan, sve je bilo novo,
al već uskoro sam pisala slovo po slovo.
Drugi i treći razred proletjeli su brzo, kao grom,
i evo polako se bliži kraj i četvrtom.

Stariji ljudi kažu mi često
da djetinjstvo u životu ima posebno mjesto,
da ono ostaje zauvijek u mislima ljudi
i svakog se dana iznova, sjećanje na djetinjstvo budi.

Emili Lipovac, 4. razred
Tršće

Čudna ljubav

Volim stajati ispod tvojeg prozora
po kišurini.
Navečer se onda
ne trebam tuširati.

Volim te gledati pod odmorom
u školi.
Ne marim što frendice
kolutaju očima.

Volim se voziti kraj tebe
u kombiju.
Da barem ne govoriš
same gluposti!

Volim za tebe navijati dok igraš nograč
na igralištu.
Iako, budimo iskreni,
pojma nemaš!

Volim ti pomagati pisati zadaće
u tvojoj neuređnoj sobi.
Alo, prije bih objasnila
magarcu!

Volim te, dečko, ali, znaj!
Loše ćeš se provesti
ako saznam
da ti se sviđa druga.

Ups, dečko! Probudio si se!

Tihana Arh, 8. razred
Tršće

Kristina Štanfelj, 6. razred
Gerovo

Tršće

Moje mjesto u podnožju
Rudnika se skriva
i svojom ljepotom vječno nas
dariva.
Ime mu je Tršće, to prekrasno je
mjesto svima
pa čak je lijepo i kad dođe
hladna zima.
Zelene šume ponos su od
davnina
i divlje su životinje na bistrim
izvorima.
Šumskim stazama uvijek je
lijepo proći,
tko iz njega ode, voli natrag u
svoje Tršće doći.

Petra Ramljak, 4. razred
Tršće

Djetinjstvo

Moje je djetinjstvo zabavno bilo,
puno se lijepih događaja zbililo.

Ljeti sam na moru plivao,
zimi niz snježne padine skijao.

Svako ljeto na igralištu sam nogomet
igrao
i protivničkoj ekipi golove zabijao.

Ružne su se stvari događale rijetko
i danas ih više ne pamti nitko.

Moje je djetinjstvo prošlo u veselju i
radosti,
zato se nadam još ljepšoj mladosti.

Jan Tonchia, 5. razred
Prezid

Prijatelj

Prijatelj je onaj
koji se za tebe moli
i jako te voli.
Uvijek je na tvojoj strani
i od sveg zla te brani.

Prijatelj je onaj
koji svoju sreću s tobom dijeli
i svakom tvom uspjehu se veseli.
I u dobru i u zlu
prijatelj je uvijek tu.

Marija Dorić, 3. razred
Tršće

Školska ljubav

Djevojčice stalno šapuću
i tiho se smiju.
Pogledom traže simpatiju svoju,
al' tajnu vješto kriju.

Dječaci se važni prave,
stalno nove šale zbijaju
da pažnju na sebe privuku,
a onda se ponekad
čak i potuku.

Djevojčice pokažu koga vole,
znaju da pažnja svakome godi.
Dječaci im onda teško odole
i tako se ljubav rodi.

A kad se ta radost desi,
više ne znaš tko si, gdje si.
Ništa više nema reda,
al' svijet ljepši ti izgleda.

Patrik Kovač, 6. razred
Tršće

PIŠEMO PA DAMAČI

Naš damače

Najlepše je jezok na svejte
naš damače.
Jest ga skuze raben
i pa vule me je ku ga vejn.

Tak se lepu
nešče na svejte ne mejne
i kan got priden
jest ga raben
i jaku son važon.

Tulkeh reči ima
ku ih nešče ne razume
i jest sakmu rad
pavejn kaj tu znači.

Kok je da je, jest ga iman rad.

Josip Pajnić, 7. razred
Gerovo

Dorotea Crnković, 7. razred
Gerovo

Andro Malnar, 5. razred
Gerovo

Tigar

Bu je aden tigar.
Pabejgnu je zes zološkega vrta.
Jeskale so ga, jeskale,
doughu so hadile
i kumej ga dabile.
Tigar jen je obečou
da bu skuzej priden,
da več bejžou nabu nigdar.

Andrija Malnar, 5. razred
Čabar

Vejverca

Hitra, črna, lepa,
pa dnive je pa nuače
zes pajdašicamen po vejah skače.
Uorejhe, lejšnike i žire pabira,
kok bi pa zime
v svaje lukne
jemejua mira.

Jakov Malnar, 5. razred
Čabar

Moj kraj

Zeljena pulja,
zeljene šume
na spumad
glidaju vume.

Na hribe hiša,
rusce na sve strani.
Naša hiša!
Tak smo srične vajne.

Vesjene v šumah
pounu žirja,
a na njivah
zila i krumpirja.

Snejg kumaj čakamo
da se z Rudneka skijamo.
Spit bu vesiu
ke bu sve zabelejlju.

Patrik Kovač, 6. razred
Tršće

Moj kraj

V Mandleh puotok se v Čabranko
zliva,
v Okrivje rodiua je sliva.

V Kamenskem Hribe rakija se
kuha
i do Požarence ima duha.

Na Plešceh po Čabranke listje
puava,
a mjene od tega vremina boli
guava.

Zs Kouparjov Koupa prhaja
i na počitke se zs Čabranko spaja.

V Rezugah poslušáš kok rikajo
jeline
i glidaš uokrug kok žoutejo se
jesine.

Nik Andlar, 5. razred
Čabar

Naš jezok

Hrvatski je jezok jaku buogat,
ima pounu različitih reči.
V majen kraje gavari se čudnu.
Ne vej sake kaj kaj znače.
Pr nas ze za brašno rječe muka,
a ku se kejdu žale rječemo da
skuka.
Za luk rječemo žbulca,
hladetina je pr nas žulca.
Pijetao je v našen kraje pjetej,
a slanina je pr nas fine špeh.
I tok je naš govor neobičan,
al je zanimliv i jaku zvučan.

Stiven Arih, 7. razred
Gerovo

Zima

Zima bu hitru pršoua,
a mjene se vide
kude nej ni odošua.

Snejgoc bejle padou bu,
dece radost bu dou.

Okule peči se bumo grejle,
bez struje v hiše sedejle.
Ku sunčke spit zide,
snejgoc poučase otide.

Nikola Urh, 5. razred
Čabar

Jesen

Kišne dane sve so bližje.
Jesen nan prhaja.

Šumo šarasto listje pakriva,
a pod listjen se pounu
vrgajnov skriva.
Medvejd svoj brlog za zimo
rihta
i vejverco za kaku sadje fihta.

Krempir, žebulo i zile
v kiouder smo paspravle
i za dougo zimo se prpravle.

Kmale bu jesen prejšua.
Pršua bu nan huadna zima,
al i uona svaje lepata ima.

Dominik Žagar, 5. razred
Tršće

Vrejme

Kaku čudnu vrejme je,
zima je, a snejga nej še.

Kaj se tu dogaja,
deca čakajo snejg,
a uon ne prhaja.

Skije i sanjke stajio
čakajo snejg da paletijo
i deco da razveselijo.

Kaku čudnu vrejme je,
zima je, a snejga nej še.

Dominik Tomljanović, 3. razred
Čabar

Andro Malnar, 5. razred
Gerovo

Muj jezok

Ku slišen rejč *kaj*,
vejn da je tu muj goranske
kraj.
Ledi zos grada čudnu nas
glidajo,
zos ramame majajo
i du vej kaj se mislejo.
Mi deca brzu se
sporazumemo
i vse na zabavo uobrnemo.
Duomač jezok navadele nas
so bake
kire nan vavejk gavarijo:
Nakar se nigdar sramet
svajga jezika,
bude puošten,
sakmu pamagaj,
svaje običaje i jezok
paštivaj
i v svajmu damačemu kraje
uživaj.

Dragutin Tomac, 7. razred
Gerovo

Karmela Štanfelj, 6. razred
Gerovo

Moj maček

Moj maček Didi
hedu je smejšen,
vlejče se v turbe
i skuzej je uačen.

Černe voha i rip ima,
a pa žeuate je beu.
Ke me paglida
zes svajime puavme uočme
vesilje me je dan.

Jest svajga mačka
imam hedu rat,
zak be me bez njega
buo dougčas.

Martin Arh, 4. razred
Čabar

Ževali

Adon majhen sive pouh
vsako jesen žire nabira,
trbuščok se z nime poune
da be pa zime jemeu mira.

Vejverca hitru
pa vejah se vlejče,
jegra se z listjon
i lejšneke touče.

Djebeu je medvejd
žebilon fkrou mid,
nebenega se ne baji ,
v šume zmiron dejva rid.

Adrian Godeša, 3. razred
Prezid

Ljubav

*Vole se pas i mačka,
vole se djed i baka,
vole se sreća i smijeh,
vole se laž i grijeh.*

*Vole se mama i tata,
vole se pčela i med,
vole se leptir i cvijet
voli se čitav svijet.*

Nikolina Malnar, 3. razred
Tršće

Mojoj mami

*Volim te mama iz svega srca,
kad te nema, srce mi puca.*

*Brineš se o meni danju i noću,
zauvijek te u svom srcu hoću.*

*Ubrat ću ti najljepše cvijeće
kad dođe mirisno proljeće.*

Vanja Pantar, 4.razred
Prezid

Put bez kraja

*Polako, polako
krećem na put bez kraja,
koračam stazom bez odmorišta.
Poneki kamen na stazici toj
tu je da oteža put i spotakne me.
Mrak,
i tada poneko svjetlo u tami,
pomislim da putu je kraj.
Shvatim,
to je svjetlo tek djelić puta,
puta punog kamenja, čestih padova.
Čovječe,
put kojim koračaš
čini ti se beskrajnim.
Kad već se približiš njegovu koncu
i nazreš kraj,
osvrnut ćeš se iza sebe.
Bit će ti žao
što si putem išao tužan i težak,
što na svome putu
nisi imao vremena vidjeti radosti,
kojih je mnogo bilo.*

Karmela Štanfelj, 6. razred

Gerovo

Potok

*S izvora, niz planinu
brza i juri,
prema dolini on žuri.*

*Šumori i žubori,
nikad se ne umori,
samo tu i tamo
preko kamenja uspori.*

*Teče sve mirnije i polakše,
u rijeku se izlije
pa dalje s rijekom
prema beskrajnom moru putuje.*

Simon Malnar, 5. razred
Prezid

Brza sam rijeka, putujem...

Ime mi je Čabranka, brza sam i čista,
od izvora do ušća sve u meni blista.

Izvirem gore u planini
i svom snagom jurim po
pleškoj dolini.
Veselo žuborim na svom
putovanju
i divim se prekrasnom zelenom
kraju.

Šuma mi se smije, cvijeće me
pozdravlja,
a na putu nađe se i pokoja
životinja koja me zaustavlja.
Ribe su mi prijateljice prave,
putuju sa mnom i baš su mi
drage.

Kada dođem na kraj svoga
puta,
ulijem se u drugu rijeku,
moji snovi tu ne staju,
s drugom rijekom dalje teku.

Ema Obajdin, 4.razred
Tršće

Snijeg

Danas je pao snijeg
i zatrpao brijeg.

Sva su stabla bijela,
čak i zelena jela.

Djeca se tome vesele
i nove pahulje žele.

Sven Rendulić, 2. razred
Čabar

Volim zimu

Volim zimu kad snijeg pada,
kad pahulja nebom vlada,
kad oblak sipa bijelo perje,
kad se širi dječje veselje.

Volim zimu kad snješka
pravimo,
kad se u snijegu ludo
zabavimo,
kad sanjke naše hitro jure,
kad se skijaši do cilja žure.

Marina Fonio, 4. razred
Tršće

Zima

Pogledala sam kroz prozor,
pahulje su se igrale u letu
i spuštale se tiho na brijeg.

Izjurila sam iz kuće
kao strijela,
pograbila sanjke
pa trk na brijeg.

Uzalud je mama
vikala za mnom:
„Šal, rukavice, ka...“
Glas joj se izgubio u snijegu.

Stigavši tako na vrh brijega
bila sam i ja bijela,
bijela...

S pahuljama sam se igrala,
štipale su me, škakljale po
nosu,
a mnoge su se zaplele u moju
dugu mokru kosu.

Melanie Lakota, 6. razred
Prezid

Moja simpatija

Zovem se Dominik. Idem u peti razred. Kao i većina mojih vršnjaka, opet sam zaljubljen do ušiju. Već sam se puno puta zaljubio, ali nikada se dosad nisam osjećao kao da sam na sedmome nebu.

Ne da mi se učiti. Zaboravljam napisati zadaće. Samo želim ljenčariti i maštati o njoj, mojoj simpatiji.

Ona je lijepa djevojčica duge smeđe kose. Kada se usudim pogledati u njene sjajne zelene oči, na licu mi se odmah pojavi osmijeh. I ona se često smiješi, naravno, ne uvijek meni. Njene crvene usne tada otkrivaju dva reda sitnih bijelih zuba.

Odjevena je uglavnom u sportsku odjeću svijetlih boja. Te njene vesele majice i hlače mogu razvedriti i moj najtmurniji dan.

Dobra je prijateljica. Oko nje su uvijek djevojčice s kojima se došaptava i smije dok prolaze pokraj nas, dječaka.

Moja simpatija i ja bavimo se istim sportom, a slušamo i jednaku vrstu glazbe. Dakle, u mnogočemu smo slični.

Ljeti se često susretnemo na igralištu pa malo popričamo i družimo se. Zimi zajedno odlazimo na skijanje.

Mislim da joj još neću reći kako sam zaljubljen u nju. Čekat ću da sama shvati.

Pa ako se to i ne desi, za mene će moja simpatija zauvijek ostati najbolja i najljepša djevojčica na svijetu.

Dominik Žagar, 5. razred
Tršće

ČABARSKI KRAJ OKOVAN LEDOM

U mom kraju

Padao je gusti snijeg,
ubrzo se pretvorio u težak led.
Grane su se zaledile,
jedna za drugom padale.

Skilske ceste su zatvorene,
žice od struje pokidane.
Odjednom bez struje smo ostali,
začudeno smo se gledali.

U mraku smo sjedili,
stare igre igrali.
Nema nastave, sve je zatvoreno,
osjećamo se zaboravljeno.

Napokon su se otopile grane,
dočekali smo ljepše dane.
Svemu lošem došao je kraj,
kao da smo ugledali raj.

Luka Malnar, 4. razred
Prezid

Voćka u mom vrtu

Plače voćka zbog strašne boli,
stenje, jauče i moli:
„Pomozite mi, učinite nešto,
budite uz mene, jako mi je teško!“

Pod snažnim i debelim ledom
grane male mlade voćke pucale su
redom.
Zbog okrutne ledene kiše
ona nije mogla izdržati više.

Plačem za njom, pomoći joj nema
pitam se: „Što nam se još sprema?“
Zbogom voćko, prijateljice moja mala,
hvala ti za sve plodove koje si nam dala.

Ema Obajdin, 4. razred
Tršće

GORSKI KOTAR POD LEDENOM KIŠOM

Mnogi su stanovnici Hrvatske slušali o posljedicama ledene kiše koja je 31. siječnja 2014. pogodila Gorski kotar. Kako je bilo proživljavati to stanje koje je Primorsko – goranska županija proglasila elementarnom nepogodom?

31. 1. (petak) Ujutro je na Gerovo i okolicu počela padati kiša koja se na tlu smrzava. Svakih nekoliko minuta nestaje struje. Ne znamo hoće li je nestati ili će se održati. Treba pripremiti svijeće za slučaj da budemo u mraku.

14:30 h: Nestalo je struje.

15:30: Struje nema već sat vremena. Susjedi govore da danas više neće doći. Neće je biti tjedan dana, možda i dva. Utrkujem se s vremenom i pokušavam napisati svu tu silnu zadaću prije nego se smrači.

2. 2. (nedjelja) Struje još uvijek nema. Vani je ledeno, ledenije nego jučer. Grijemo se na peč na drva. Nabavili smo baterije da čujemo vijesti s radija. Kažu da struje neće biti još najmanje tjedan dana. Na radiju govore da je zbog ledene kiše odgođena nastava u svim školama Gorskog kotara.

3. 2. (ponedjeljak) Već od rana jutra, još otkako je zubato sunce provirilo kroz oblake, ljudi se skupljaju na ulici. Kažu da treba počistiti snijeg s nogostupa, no rekla bih da traže priliku da se jedan drugome izjadaju te da razbijaju glavu pitajući se što učiniti. Ništa čudno. I ja se brinem. Najviše me brine gdje ćemo kupiti namirnice, jer trgovine bez struje ne rade. Na radiju ista priča: nema nastave, dopremaju se agregati kako bi neka središta većih mjesta imala struju, bar nekoliko sati dnevno.

Pitali su me neki bih li mogla živjeti bez struje. Odgovorila sam potvrdno jer čovjek i ne zna što sve može dok ga sila ne natjera.

4. 2. (utorak) Napokon! Priključili su agregat i naša kuća ima struje.

Od toga dana struje smo imali oko pet sati dnevno. Često su je električari isključivali. Prava, stalna struja došla je za tjedan dana. 12. 2. u školi je počela nastava, deset dana otkako je pala ledena kiša. Provodeći večeri uz svijeće, gledajući u vatru iz peći, osjećala sam se kao da sanjam i u tom se snu borim za preživljavanje. U tih desetak dana shvatila sam da, iako su mi nedostajali televizor, internet i svjetlost žarulja, mogli bismo i bez toga preživjeti. Tih nekoliko dana bez televizora pred nama se odvijao isključivo pravi, stvaran, istinski život. Shvatila sam da televizija skriva istinu i zamućuje ljudsku predodžbu o svijetu i kako se često trebamo pomučiti da dođemo do običnih, svakodnevnih stvari neophodnih za život.

Karmela Štanfelj, 6. razred
Gerovo

Ledena kiša

Bio je petak. Znam to jer smo tog jutra krenuli k ortodontu u Ogulin. Putem je počela padati kiša, ali nije se još ledila na tlu. U Ogulinu i Delnicama je bilo već zaleđeno, ledene sige su visjele s krovova, a drveće je okovao led.

Vraćajući se kući, primijetili smo da je temperatura sve niža. Dok smo se spuštali iz Malog Luga prema Plešcima, vidjeli smo da drveće već visi nad cestom. kiša je padala sve jače i jače, i stvaralo se sve više leda. te večeri nestalo je struje i tada je sve počelo.

Sljedećih osam dana bilo je kao u nekom filmu. Iz šume je dopirao strašan zvuk lomljenja stabala. Ništa strašnije nisam čuo u svome životu. Izgledalo je kao da će nestati sva šuma. Moje Plešce je bilo odsječeno od svijeta. drveće se urušilo i zatvorilo nam glavne ceste. Osam dana smo bili bez struje i vode, Interneta i televizijskog programa. Nije bilo nastave, i moram reći da me to veselilo. Svi su pričali da nam dolazi pomoć, ali od toga nije bilo ništa. Mještani su sami raskrčili ceste.

Nakon tih osam dana, dobili smo struju preko agregata i vodu. Život se polako vraćao u normalu. Nadam se da više nikada nećemo doživjeti takvu prirodnu katastrofu. To je sigurno jedna od poruka čovječanstvu da mora biti obzirnije prema prirodi.

Kevin Jašarević, 7. razred
Čabar

Huda zima

Zima je pršua
i snjeg je padou,
ledine deš je zavladou,
lid je sve okavou.

Bukve so pukale,
vočke so jukale,
cejste so ble zaprte,
samu so uoštarije ble
otprte.

Sve smo se dama držale,
a deca so se bale,
ven nejsmo smejele pejt
je šula se nej mougua grejt.

Na vjesteh so o nan
gavarile,
a stare so ledi malile.
Tu še ne pamtejo
od keda uoni ževijo.

Dario Kovač, 4. razred
Tršće

Tužna šuma

U mom zavičaju nedavno je jako
zahladilo. Padala je ledena kiša i snijeg.

Odjednom se šuma smrznula i stabla su
stajala kao kipovi. Grane su bile okovane
ledom, pucale su i padale na tlo. Šuma je jecala
od bola. Bila sam tužna i prestrašena. Htjela
sam pomoći, ali nisam znala kako.

Za vrijeme nastave promatrali smo
uništenu prirodu. U školskom dvorištu breze su
se savijale i padale jedna za drugom. Često
razmišljam kako su se životinje snašle u ledenoj
šumi. Jesu li pronašle novi, sigurniji dom?
Ledena kiša napravila je nepopravljivu štetu na
stablama, cestama i našim domovima.

Ova prirodna katastrofa imat će velike
posljedice za šume našeg lijepog zavičaja.
Nadam se da će ubrzo narasti nova mlada
stabla, a naša prekrasna goranska šuma opet
oživjeti i blistati u zelenoj boji.

Clea Klepac, 4. razred
Prezid

Moja šuma

Živim u malom goranskom mjestu Tršću, koji se nalazi u samom srcu
Gorskog kotara. Sa svih je strana okruženo brdima na kojima se zelenila šuma
jele i smreka. Kako je samo bilo lijepo kada je u proljeće prolistala bukva i
pomiješala se sa šarenilom šumskoga cvijeća. Često sam slušala svoje Trščane
koji u se ponosili svojim šumom. To je nešto što se oduvijek ovdje nalazilo.

Sve do toga dana... Cijeli je dan padala ledena kiša. Spustila se noć, bilo je
mračno i hladno, a čulo se samo stravično pucanje granja. I dogodilo se ono
najstrašnije: uništena stabla, vočke slomljenih grana... Naše šume više nema.
Kada zapuše vjetar i zanjiše jeline grane kao da čujem jecaj: „I ja ću brzo
otići.“

Želim da naše goranske šume ponovo budu ono što su nekad bile. Želim
hodati po suhom jesenjem lišću i gledati „kraljicu jelu“ kako ponosno podiže
svoju glavu. Hoće li ikada više biti tako? Hoće li „zeleno srce Hrvatske“
ponovno zakucati?

Isabela Turk, 4. razred
Tršće

„Donosimo Čabranima poljubac topli da im snijeg brže okopni“

Na Međunarodni dan socijalne pravde 20.2.2014. godine iz Lovrana, u suradnji s PGŽ-om, društvom „Naša djeca“ Opatija-ogranak Lovran i općinom Lovran, krenula je karavana prijateljstva do malih Čabrana pod sloganom „Donosimo Čabranima poljubac topli da im snijeg brže okopni“.

Cilj karavane prijateljstva je pomoć malim prijateljima Čabra koje je zadesila elementarna nepogoda. Djeca su prikupila igračke, knjige, likovni materijal, CD i DVD za svoje vršnjake.

U pomoći organizaciji karavane, PGŽ je doprinio akciji „Gradovi i općine prijatelji djece“ čiji je osnovni cilj podizanje kvalitete života djece i prepoznavanje dječjih prava i potreba.

Susret je protekao uz zajedničko druženje učenika predstavnika Gradskog vijeća Opatije i učenika naše škole.

Dorian Loknar, 8. razred Čabar

Zagrlj svoje mjesto

Zimsko je veće. Šetam Čabrom. Mjesto je tako tiho da se čuju moji koraci u škripavom snijegu. Tišinu kviri samo žubor potoka i rijeke.

Dolazim do dvorca Zrinskih koji tu ponosno stoji. Zatvorim oči i vidim sjaj prošlih vremena. Zamišljam kočijaše i konjanike kako idu prema dvorcu i vrata se otvaraju. Sluge dočekuju gospodare.

U mojoj mašti sve je živo i užurbano, a večeras kao da moje mjesto i dvorac spavaju. Ulice su puste. Veseli me kad vidim svjetlo na prozorima kuća i dim iz dimnjaka.

Penjem se stubama do crkve. Oдавde vidim cijelo svoje mjesto. Izgleda mi baš maleno. Iako je maleno, meni je baš drago. Raširim ruke i obuhvatim ga.

Skupim ruke i privučem Čabar k sebi. I vidim, on je već tu, u mojem srcu!

Jan Kocet, 3. razred
Čabar

Moj život u Gorskom kotaru

Živim u predivnom dijelu Gorskog kotara, u selu Hrvatsko. To malo selo graniči s Republikom Slovenijom od koje nas dijeli rijeka Kupa. U tu rijeku ulijeva se rijeka Čabranka. U tim rijekama žive ribe koje se zovu pastrva i lipljan. S mog balkona vide se predivna zelena brda koja selu daju neku čarobnu svježinu. Na jednom brdu vidim i crkvu Svete gore koja se noću još ljepše vidi jer je zvijezde i mjesec još više obasjavaju. Od kad je došlo proljeće, ljudi su zasadili cvijeće i selo je zamirisalo.

Patrik Kovač, 2. razred
Plešće

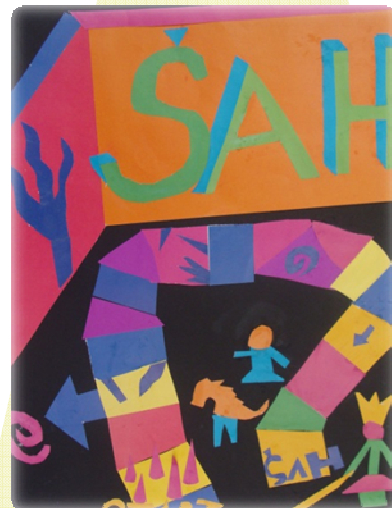
Školska klupa

Svakog đaka u školi čeka. Žučkaste je boje i njegovo je radno mjesto. Zna li što je to? To je školska klupa.

Na nju učenik stavlja knjige, pisanke, pernice, a ponekad i sve što mu dođe pod ruke. Ona zna sve njegove tajne, zna za sve ocjene, bile one jedinice ili petice. Svoju klupu đak treba čuvati i o njoj se brinuti, kako bi i ostali đaci još dugo godina mogli u njoj uživati.

Ali đak, kao dijete svako, zna napraviti i nešto naopako. Pa tako po njoj crta, piše i briše, a spremačice zbog toga na njega vrište.

Dominik Janež, 2. razred
Čabar

Nikola Urh, 5. razred
Čabar

Sveti Nikola i moje ime

Zovem se Nikolina. Rođena sam dan prije svetog Nikole. Po njemu sam dobila svoje ime.

Zbog toga sam sretna. Mama kaže da je Sveti Nikola moj čuvar i da me puno voli. Moj najljepši dan u godini je proslava moga rođendana i dolazak Svetog Nikole.

Uvijek smo svi veseli i dobijemo puno poklona. A i Sveti Nikola jede moju tortu.

Nikolina Lautar, 2.razred
Tršće

Nives Štimac, 8. razred
Gerovo

Zima

(rad objavljen u „Radosti“)

U mom dvorištu bila je jedna velika lokva vode. Svakoga dana igrali smo se na njoj. Puštali smo brodiće, preskakali je i trčali oko nje. Ubrzo je zahladilo i pala je noć, pa smo svi otrčali svojim toplim kućama. Jutro je bilo još hladnije i vratila sam se u kuću po rukavice. Vani se dogodila čarolija. Naša lokva je nestala. Pokrio ju je blještavi, kristalni plašt. Svjetlucao se i sjajio. Vidio se i moj odraz. Stigla je zima.

Alenka Vesel, 2. razred
Tršće

Božić

Božić je. Svi se veselimo. Radimo s mamom kolače i slušamo božićne pjesme. Veselim se kad na Badnjak kitimo bor, stavljamo ukrase i lampice na njega, polako čekajući polnoćku. Volim raditi čestitke. Svake godine napravim ih za mamu, tatu, braću, sestre, bake, djeda, tete i ujaka. Svima čestitam Božić. Nakon toga idem vidjeti što sam dobila ispod bora. Na televiziji ima puno crtića i filmova pa ih gledam.

Tako moja obitelj i ja slavimo Božić.

Ana Štanfelj, 2. razred
Gerovo

Dan na snijegu

Bilo je hladno zimsko poslijepodne. Iz dimnjaka se prema oblačnom nebu uspinjao sivi dim. Promrzle kućice stisnule su se jedna uz drugu maštajući o sunčanim danima. Pod debelim bijelim ogrtačem spavale su bukve, smreke i borovi. Zaleđena cesta bila je pusta. I ljudi i životinje skrivali su se u svojim toplim nastambama.

Meni zimska hladnoća nikada nije smetala, zato sam odmah prihvatio poziv svojih prijatelja da nekoliko sati provedemo na snijegu koji je protekle noći zabijelio moje mjesto.

Odjenuo sam se, uzeo saonice i krenuo. Prijatelji su me već čekali na obližnjem brežuljku.

Brzo smo se dogovorili da ćemo prvo napraviti stazu za spust. Uzeli smo u ruke lopate te nabacali i utabali snijeg kako bi staza bila čvršća. Kada smo završili s poslom, snježna utrka mogla je započeti. Letjeli smo niz padinu i beskrajno uživali.

Zadirkiivali smo one koji su bili najsporiji. Vrijeme je brzo prolazilo, a nama je bilo sve uzbudljivije.

Kada nam je napokon bilo dosta sanjkanja, odlučili smo napraviti snjegovića. Otrčao sam do svoje kuće, a mama mi je velikodušno dala mrkvu kako bi snjegović imao nos. Dodala je i lonac za kapu te staru istrošenu metlu. Naš je snjegović ubrzo nalikovao pravom snježnom čovječuljku.

Nastavili smo se sanjkati dok nas je snjegović veselo promatrao. Sigurno bi se i on rado utrkivao s nama, ali snjegovićima je ipak sigurnije da stoje na mjestu.

Postajalo je sve hladnije. Počela se spuštati noć. Morali smo poći svojim kućama i ostaviti snjegovića samog.

Dok je on samovao u hladnoj noći i nadao se našem sutrašnjem povratku, ja sam u svojoj postelji mislio na jedan od lijepih dana provedenih na snijegu.

Leo Čop, 5. razred
Tršće

Volim Božić

Volim kada dođe zadnji mjesec u godini Prvo me razveseli Sveti Nikola jer mi ostavi darove na mom, bakinom, tetinom pa i susjedinom prozoru. Uskoro počinju i zimski praznici, ali najviše volim Božić. S mamom okitim bor i složim jaslice. Ukrase i jaslice izradili smo sami i zato mi je naš bor poseban. Na kraju stavio lampice i na vrh svjetlucavu zvijezdu. Ovaj Božić bit će još ljepši jer će nam pomoći i moja mala seka.

Andrija Janeš, 2. razred
Gerovo

Priča malog cvijeta

Bilo je to jednog proljeća. Otišao sam u šetnju. Uživao sam u šarenilu boja, ugodnom mirisu trave i cvijeća, slušao sam veseo cvrkut ptica.

Pogled mi je zastao kraj jednog neobično lijepog cvijetića. Sagnuo sam se kako bih ga ubrao za mamu, a cvijetić je progovorio nježnim glasićem. Molio me da ga ne uberem. Uzeo sam ga s korijenjem i otišao kući. Kod kuće sam ga zasadio u teglicu i redovito zalijevao. Nakon nekoliko dana spazio sam da je veći i ljepši. Stavio sam ga na prozor moje sobe da ga obasja Sunce. Svi su govorili da nikad nisu vidjeli ljepši cvijetić.

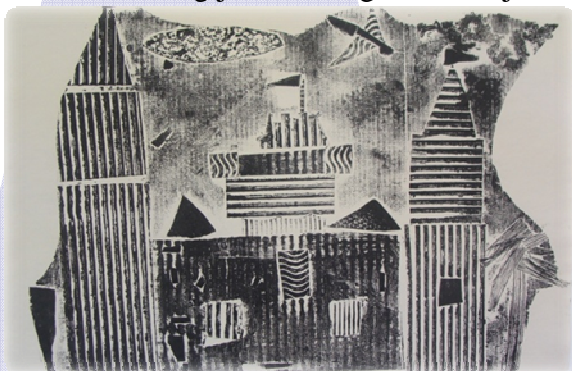
Odlučio sam ga pokloniti mami i znao sam da je u dobrim rukama.

Petar Ule, 3. razred
Prezid

Tajne podmorja

Prije tisuću godina postojao je grad Atlantida. Bio je smješten u dolini, a okruživale su ga visoke planine. Veliki potop potopio je i te planine i one su otada bile pod vodom, kao i grad.

Atlantida je bila velik grad, bogat zlatom i srebrom. Ljudi su živjeli u kućama okićenim srebrom, s prozorima od zlata. Svi su ljudi bili bogati, sirotinje nije bilo zahvaljujući kralju Bentu II. koji je svima dao na korištenje rudnike zlata i srebra te poreze s 250 zlatnika godišnje smanjio na 50 zlatnika. Kralj Bent II. imao je kosu zlatnu poput Sunca, dijamantnu krunu, zlatno žezlo na čijem se vrhu sjajio smaragd. Kralj nikad nije ratovao ni s kime, bio je mudar, darežljiv i pravedan. Kada bi tko pokušao kralja Benta II. svrgnuti s prijestolja, ostao bi slijep jer bi ga oslijepio sjaj kraljeve zlatne kose.

Vedran Obranović, 6. razred
Gerovo

Jednog je nesretnog dana kraljevstvo pogodio razoran potres. Poslije potresa nastao je strašan zračni vrtlog, a na kraljevstvo se обруšio velik tsunami koji je potopio grad, njegove stanovnike i visoke planine koje su ga okruživale. Bio je to kraj jednoga kraljevstva.

Mnogi ga istraživači i pustolovi još i danas traže, ali ono ostaje skriveno velom tajne u podmorju Atlantskoga oceana.

Andro Malnar, 5. razred
Gerovo

Novi učenik iz drugog svijeta

Završili su ljetni praznici i počela je nastava. Opet ću svakoga dana morati rano ustajati i pripremati se za školu. Tog prvoga dana na putu u školu susrela sam svoje prijateljice Karmelu i Kristinu i zajedno smo nastavile prema školi.

U školi je gotovo sve kao i prije, samo što smo sada godinu stariji. Najprije nas je naša razrednica pozvala u učionicu da nam nešto kaže. Mislila sam: „Kao i obično, reći će nam raspored sati“, ali to nije bilo to.

Učiteljica je rekla da nam u razred dolazi novi učenik po imenu Ross Knez. Ime se svima učinilo malo neobičnim, ali meni kao da je već bio poznat. Nakon predstavljanja novog učenika svi smo izašli van na igralište, samo je Ross ostao u školi. To mi je bilo sumnjivo pa sam ga slijedila. Otišao je u učionicu prirode i počeo razgovarati sam sa sobom sve dok se nije pojavila čudna svjetlost u koju je ušao i u trenu nestao. Požurila sam to ispriopovijedati prijateljicama. Ostale su začudene i odlučile smo to istražiti. Nas četiri, Sara, Kristina, Karmela i ja poslije škole otišle smo mojoj kući i one su odlučile kod mene prespavati. Navečer nismo mogle zaspati i razgovarale smo o onome što se dogodilo Rossu. Kasno po mraku išuljale smo se van i otišle do Rossove kuće. Vrata njegova doma bila su zaključana tako da smo se odlučile popeti na balkon, no i tu su vrata bila zaključana. Srećom, Kristina je imala ukosnicu kojom smo uspjele otključati bravu na balkonskim vratima. Kada smo ušle raspodijelile smo se. Sara je otišla istražiti kuhinju, Kristina dnevni boravak, Karmela Rossovu sobu, a ja sam otišla na tavan. Ništa nismo pronašle, sve dok nismo došle do malenih vrata na tavanu. Bila su skrivena iza velike slike nekog starog čovjeka. Iz tih vrata izvirivala je svjetlost kao neki prolaz, osvjetljujući čitavi tavan. Svjetlost nam je mutila vid, no odlučile smo ući u nju. Kada je svjetlost nestala, ugledale smo Rossa kako nešto traži. Izgovarao je riječi na čudnom nezemaljskom jeziku. Ugledavši nas, počeo je bježati, a mi

za njim. Trčeci, prolazile smo kroz razne priče, bajke i portale, no Rossa smo izgubile. Oko nas stvorilo se mnoštvo vila i vilenjaka, čarobnjaci, prinčevi i princeze. Upitala sam jednog čarobnjaka: “Tko su svi ti ljudi?” Odgovori mi: “To nisu ljudi, to su likovi iz bajki.” Upitala sam: “Zašto su svi vani?” Odgovorio je da je za to kriv Ross, zli čarobnjak koji je zapravo vanzemaljac i želi uništiti svijet bajki i sve ljude na Zemlji da baš on zavlada svime i da dovede ovamo svoj narod. Sara ga je upitala kako da se spasimo. Jedna od vila odgovori da moramo uzeti čarobni talisman od Rossa i vratiti ga na njegovo pravo mjesto kamo i pripada, u Slatkograd. Karmela je znala gdje je to mjesto jer je bila čitala knjigu „O Slatkogradu“. Kristina je znala kojim putem ići jer je i ona čitala tu knjigu i imala je kartu, no najprije je trebalo pronaći Rossa. Pronašle smo ga na mjestu zvanom Crna tama. Pokušale smo se provući pokraj stražara, ali uzalud. Stražari su nas uhvatili, odveli nas Rossu, koji je zapovjedio da nas bace u tamnicu. Čarobnjak je imao pravo - Ross je vanzemaljac. U tamnici, imale smo dovoljno vremena da smislimo plan za bijeg i za spas ljudi i svih likova koji postoje. Znale smo da Ross voli hrvanje i boks, pa smo odlučile izazvati ga na dvoboj. Sara se prva borila protiv ljigavog čudovišta zvanog Čiju Ti. Kada sam ja došla na red mogla sam izabrati protiv koga ću se boriti. Izabrala sam Rossa. Cure su se pitale zašto baš njega kada on ima nadljudske moći, a ja nemam, no imala sam plan. Ross je oko vrata nosio talisman i dok smo se borili uspjela sam mu ga istrgnuti. Time je on počeo gubiti svoju moć i umro. Tako smo se Sara, Kristina, Karmela i ja vratile u Slatkograd i vratile talisman na mjesto.

U znak zahvalnosti likovi iz bajki održali su veliko slavlje. Svaka od nas četiriju nagrađena je medaljom. Kad sam ja došla na red da dobijem medalju, osjetila sam udarac u glavu i zvukove poput “Trrrrr, trrrr, trrrr”. Probudila sam se na podu svoje sobe i shvatila da je to bio samo san, a činilo se tako stvarnim. Kada sam u školi to ispričala prijateljicama, počele su se smijati.

Na prvom satu matematike učiteljica nam je stvarno predstavila novog učenika, a ja sam uzviknula “Neeeeeeeeeeee!”. Bilo je to zato što sam na satu vjeronauka zaspala i probudio me žamor razreda. Bila sam stvarno zburnjena, ali to se svakome može dogoditi, zar ne?

Mia Tušek, 6. razred
Gerovo

Autobiografija

Moje ime je Sara. Rođena sam 9. listopada 2000. godine. Toga sam dana odlučila sve pacijente, liječnike i medicinske sestre probuditi plačem i obavijestiti ih da sam došla na svijet. Već su tada moji roditelji zaključili da ću voljeti glazbu i biti izvrsna glumica, ili možda pjevačica.

Došavši kući, upoznala sam se sa svojom četiri godine starijom sestrom koja mi je odmah nadjenula ime Sara.

Bila sam dosta nemirno i razigrano dijete te su se ukućani, a posebno mama Jasminka, neprestano trebali prilagođavati mojim zahtjevima i prohtjevima, jer bi u suprotnom, uslijedio još glasnjiji plač.

Voljela sam se igrati s prijateljem Ninom, sestrom Marinom te s prijateljicama Ivanom i Emom. Najviše su nam se sviđale igre lovice, skrivača, policajaca i lopova...

Često smo pripremali kolače od tijesta i skrivali se u jarku kraj moje kuće.

S četiri godine krenula sam u vrtić. Zahvaljujući veselom karakteru, ubrzo sam stekla mnogo prijatelja vrtičaraca. Jako sam voljela učiteljicu Micku koja bi nas djecu često ostavljala da se igramo u nekom svom svijetu, a ponekad bi nas pošteno ukorila zbog nekakvog nestašluka.

Ujak Denis i tata Marijan učili su me voziti bicikl bez pomoćnih kotačića, a baka Ružica me čuvala dok roditelja nije bilo kod kuće. Koliko sam joj puta priredila neugodno iznenađenje!

Jedne sam se zime odlučila sakriti u snježni tunel koji je tata izradio. Baka me uporno tražila,

ali me nikako nije mogla naći. Kad se već bila jako umorila, zamolila je neke susjede da joj pomognu tražiti. Na kraju me pronašao susjed Ivica. Baka mu je bila jako zahvalna. Već se bila prestrašila kako će roditeljima morati reći da me izgubila.

Napokon je došao dan polaska u školu. U nižim razredima bilo mi je odlično. Bila sam dobra učenica, a najdraža mi je učiteljica bila učiteljica Helena. Voljela sam i učiteljicu Desanku koja mi je bila razrednica u nižim razredima.

Došavši u više razrede, upoznala sam nove i strože učitelje te nove predmete. Sada, u višim razredima, najdraža učiteljica mi je učiteljica Ingrid. Ona predaje hrvatski jezik koji je moj najdraži predmet.

Imam dosta prijatelja, ali najčešće se družim s Ivanom, Nives, Tonijem i Lukom, učenicima iz razreda. S njima se izvrsno slažem. Dobro ih razumijem, kao i oni mene. Ipak smo mi tinejdžeri-nestašni, zaljubljeni, buntovni, ponekad lijeni i naporni.

U slobodno vrijeme volim se igrati sa svojim psom Benom, pogledati neki dobar film, slušati glazbu, surfati Facebookom, a ponekad i pročitati neku dobru knjigu.

Kada se prisjetim svojeg najranijeg djetinjstva, uvijek mi u misli dođe moj pradjed Petar koji je, nažalost, preminuo kada sam imala sedam godina.

Sjećam se njegovog lupkanja palicom po kuhinjskom podu i njegovih velikih smeđih očiju koje su bdjele nada mnom dok sam spavala.

Polako, dan po dan, djetinjstvo ostavljam iza sebe i hrabro kročim prema novom razdoblju u životu.

Sara Buneta, 7. razred
Tršće

Izlet na Plitvička jezera

30. travnja 2013. godine (četvrtak)

Dragi dnevniče,

danas sam jako sam uzbuđena i sretna, a znaš li zašto? Odmah ću ti napisati razlog tim mojim lijepim osjećajima. Sutra učenici starijih razreda idu na izlet u Liku kako bi posjetili rodnu kuću Nikole Tesle u Smiljanu i obišli nadaleko poznati Nacionalni park Plitvička jezera. Već smo odlučili da će nam u autobusu biti ludo i nezaboravno, iako smo svjesni da ćemo to teško izvesti jer najstrože učiteljice idu s nama. Opet!

31. travnja 2013. (petak)

6:00 Svi smo se okupili na autobusnoj stanici kako bismo dočekali autobus. Hladno je i vlažno, a moja krasna frizura žudi za toplim i suhim vremenom.

6:10 Autobus kasni 10 minuta i mi smo već pomalo nervozni. Grickamo čips, slane štapiće, smoki, nokte...

6:15 Ukrcavamo se u autobus i stvaramo veliku buku. Ne smirujemo se dok nervozni vozač ne poviče: „Hoćemo li već jednom!“ Jadnik, u prvih nekoliko minuta druženja s nama postaje izgledan kandidat za dobivanje sloma živaca.

7:35 U autobusu vlada dobro raspoloženje, a većina učenika sluša pjesme na mobitelu.

9:00 Zaustavljamo se na odmorištu kako bismo nešto pojeli. Iz ruksaka se vade sendviči i sokovi. Kad se svi ti mirisi i okusi izmiješaju, bit će u autobusu mnogima: „Ajme meni, nije mi dobro!“

9:05 Još smo na odmorištu i ponašamo se kao mala djeca. Umjesto da pričamo, mi prvo otrčimo na ljuljačke i tobogane kako bismo što dulje uživali u divljanju. Ljuljačke i tobogan bi se mogli raspasti pod težinom nekih učenika. Onih s najvećim sendvičima, vječno gladnih.

9:15 Naigrali smo se. Odlazimo s odmorišta prema autobusu.
9:25 „Šole, pravac Smiljan!“ dovikuje netko s posljednjeg sjedišta, a vozač pali motor.
10:15 Dolazimo u Smiljan i divimo se izumima slavnog Nikole Tesle.
„Kako je taj čovjek bio pametan, a svejedno ga je izigrao Edison“, nešto u tom stilu ispričala nam je gospođa čije ime nitko nije zapamtio.
Dječake najviše impresioniraju nekakve poluge koje provode elektricitet pa im se čini da su u filmu „Ratovi zvijezda“. Kako su samo neozbiljni!
11:00 Odlazimo pogledati kratki dokumentarni film o Teslinu životu. Malo nam je svima dosadno.
11:20 Neke djevojčice su zabrinute jer nigdje ne mogu pronaći toalet. Motaju se hodnikom.
11: 25 Ljubazna teta napokon im pokazuje kamo moraju ići. U zadnji čas!
11:30 Svi smo opet u autobusu.
11:35 „Šole, pravac Plitvice!“ dovikuje onaj isti glas s posljednjeg sjedišta, a isti vozač opet pali isti motor.
12:45 Nakon kraće vožnje dolazimo do Plitvičkih jezera. Kiša pada, put je blatnjav, a mi bez kišobrana i u šminkerskim tenisicama.
12: 55 Učiteljice kupuju karte i razgledavaju suvenire koje će na povratku kupiti.
13:10 Krećemo. Pred nama je veličanstven prizor-prekrasna jezera i moćni slapovi. Ipak, živcira nas kiša koja neprestano pada. Putem susrećemo brojne turiste koji kišu i ne primjećuju. Smješaju nam se pa im uzvraćamo smiješkom.
13:35 Zaustavljamo se kako bi neki romantičari kupili malu uspomenu na današnji izlet. Ja kupujem sladoled.
13:50 Nastavljamo dalje. Jedan od mojih prijatelja „propada“ nogom u jezero. Malo se smočio. „Ha, ha, ha!“ Svi se smijemo, ali njemu nije smiješno. Glumi „frajerčinu“, a znam da bi najradije zaplakao od srama i zbog mokrih hlača.
14:25 Došli smo do jednog od jezera. Na drugu stranu prijeći ćemo brodićem. Kapetani brodića ljute se na nas jer guramo jedni druge ne bismo li se dočepali najboljih mjesta. Koliko su samo nepristojnih riječi upotrijebili! Ma, sram ih bilo!
14:35 Svi smo se smjestili. Napokon malo odmora za naše promrzle, mokre i umorne nožice.
14:45 Plovimo.
14:50 Još uvijek plovimo.
14:55 I dalje plovimo.
15:15 Pristajemo uz obalu. Opet guramo jedni druge ne bismo li čim prije izišli.
15:25 Fotografiranje. Namještamo se. Nadam se da mi je frizura još uvijek postojana.
15:50 Hodamo, hodamo, hodamo i napokon dolazimo do vlakića koji će nas vratiti na početnu točku. Nije baš nešto, ali barem ne moramo više hodati. Toliko smo umorni da nam se više ne da ni pričati.
16:15 Evo nas opet ispred autobusa. Vozači su „zapeli“ u nekoj gostionici. Učiteljica ih poziva mobitelom.
16:20 Ukrcavamo se u autobus. „Svatko na svoje mjesto!“ viču učiteljice.
16:25 Vraća nam se snaga. Galamimo, pjevamo i jedemo.
19:00 Na pola smo puta do Tršća. Većina učenika spava. Sanjaju mjesta na kojima su danas bili. Oni budni sređuju dojmove i nadaju se ponovnom izletu.
21:45 Napokon stižemo kući. Roditelji su sretni što nas vide. Znatiželjno ispituju kako smo se proveli. Drago im je čuti kako ćemo ovaj izlet još dugo pamtiti.
22:00 Ukrcavam se u automobil. Još samo malo i bit ću u svojem mekom i udobnom krevetu.
„Svuda pođi, natrag kući dođi.“ Baš je dobra ova stara izreka.

Nives Žagar, 7. razred
Tršće

Moja baka Marija

Moja baka Marija ima 78 godina. Ona je jedina baka koju poznajem, budući da druge bake i obaju djedova više nema među nama. Od mojega rođenja baka živi s mojom obitelji u istoj kući. Iz mnogo razloga ima posebno mjesto u mojem životu, ali i u mojem srcu.

Nas dvije smo jako povezane i mnogo vremena provodimo zajedno.

Baka Marija je srednje visine. Ima sivu kosu i tamne, smeđe oči koje se na njezinu licu posebno ističu. Kada me pogleda, u njima vidim beskrajnu ljubav. Volim njezine naborane ruke kojima me često grli. U njenom zagrljaju osjećam toplinu i sigurnost.

Dok je bila mlađa, baka je imala mnogo posla na njivi i u kući. Sve je vrijedno i bez prigovora obavljala. Posebno je uživala u svojem vrtu kojem je posvećivala posebnu pažnju pa je uvijek, a naročito u proljeće, izgledao prekrasno. Svake je godine u vrtu sadila različito povrće, a kad bi u jesen sakupljala plodove, bila je jako sretna i ponosna svojim trudom i radom. I oko kuće je uvijek raslo raznoliko cvijeće koje je svakodnevno zalijevala i brinula o njemu. I danas mamu i mene često podsjeća da cvijeću treba puno pažnje i ljubavi jer je ono poput živog bića.

Sjećam se da se baka ponekad znala na mene ljutiti ako sam, igrajući se, nanijela bol njenim dragim cvjetićima. Zato sam posebno pazila da se to čim rjeđe događa.

Moja baka je uredna i voli kad kuća blista od čistoće. Dok nije jako ostarjela i onemoćala, svakodnevno ju je čistila i uređivala pa je kod nas uvijek bilo lijepo i uredno.

S ljubavlju, brižnošću i nježnošću baka je odgajala svoju djecu, a djetinjstvo je uljepšala i svojim unucima. Ona je zaslužna za mnoge moje vrline. Učila me cijeniti skromnost, velikodušnost, iskrenost, vjeru u Boga. Na svemu sam joj jako zahvalna.

Nedavno je baka ostala bez jedne noge. To me strašno ražalostilo jer je teško gledati kako osoba koju voliš pati.

Svakoga dana pokušavam baki uzvratiti za sve ono što je ona meni dala i sve što me naučila.

Skušam joj čaj, donesem joj ručak, zalijevam njezino cvijeće i očistim kuću jer ona to više ne može. Navečer zajedno gledamo televiziju ili mi ona čita različite priče. Zajedno se pomolimo pred odlazak na spavanje.

Baka Marija ima mnogo vrлина, ali jednu bih ipak posebno izdvojila. Ona je veliki borac i uvijek, što god da joj se dogodi, razmišlja pozitivno.

Kada sam tužna, baka me potiče da budem vedra i nasmijana pa uz nju brzo zaboravim tužne trenutke i probleme.

Moja baka je meni uzor jer cijeni život i uživa u njemu. Šetnja balkonom za nju je pravo veselje jer danas ne može baš puno hodati. Od nje sam naučila da u životu treba cijeniti svaku sitnicu koja nas čini sretnima.

Baka je meni poput druge mame. Podupire me u svemu, pomaže mi svojim savjetima. Od nje mogu naučiti još mnogo toga.

Za mene je moja baka Marija najbolja baka na svijetu i nadam se da će još dugo biti lijepi dio mojega djetinjstva.

Meri Zbašnik, 6. razred
Tršće

Život u prošlosti

Baka mi je ispričala priču o životu u davnoj prošlosti. Ljudi su bili siromašni, gladni i žedni. Živjeli su u malim drvenim kućama i zimi im je bilo jako hladno. Došao je sveti Nikola i donio im je hrane, pića i svega ostaloga. Tako je meni pričala baka, a sada mi imamo dovoljno hrane i živimo u toplim kućama.

Meri Milošević, 2. razred
Tršće

Po šume

Maja baka zuove se Štefanija. Skuze me gavari kok je buo prej k v šule.

Ankret smo šle pa šume pa smo sričale lesico. Jest sen se pačiu a trist od stroha, a baka je ziu a palco i mahneua prema lesice da je vešua. Tok me je baka rjekua da ne smejn poj t sama v šumo. Nastavele smo šitat i jest son napau a uose v gnejzde zok nejson vejduo kaj je tu. Baka jeh je hitru vrgua z mjene i zdej se jest ne vupan poj t v šumosama.

Tok se jest većin od svaje bake.

Lorena Kostelić, 4. razred
Čabar

Muj lepe kraj

Maja baka Brigita i jest rade šitamo po naše lepe prirode. Baka me prave i veči me se surte. Kok grid o jejže ponuoče vodo pet, kok se lastvce dejvajo svaja gnejzda, kok zejce i srne pridejo past travo. Več me je duoste tega pavejdau a ku sama ne be vejdu a.

Lepu me je ku smo skep, al ku me pride pajdašica je sve drgače.

Petra Pintar, 3. razred
Čabar

Blagu

Maja baka Nada i dido Nikola gremo sagdan štauo nafutrat naši blagu: krave, kozi i prahce. Dido me je navečiu kaj kira ževu rada jej. Ku se uobavimo, gremo z bako kuhat južno. Puole me prave kok je buo koda.

Mjene je nejlejpje z nime i z našen blagon.

Marija Pintar, 3. razred
Čabar

Zajedno nam je ljepše

Volim se družiti sa svojom bakom. Pomažem joj peći domaće kolače i pospremati. Ona me naučila i naš domaći tršćanski govor. Na proljeće s bakom odlazim na njivu i pomažem joj saditi krumpir i drugo povrće. Često zajedno odlazimo na groblje i tada i ja zasadam cvijeće jer me i to naučila moja baka. Ona me uvijek pohvali jer joj pomažem u svemu. Sretna sam zbog toga što imam tako dobru i pažljivu baku koja me puno toga naučila. Puno je volim, a znam da i ona mene najviše voli.

Nika Peršić, 2. razred
Tršće

Bakena škuela domaćeh reči

Maja baka me veči domaći tok da jest zamen neko stvar v roki i rječen kok se rječ e po književne, uono me pa ispravla.

- Tanjur.
- Nej tanjur zak je talar.
- Ta- lar, ta-lar!
- Bravo!
- Krpa.
- Nej krpa zak je cuna.
- Cu-na, cu-na...
- Koraba.
- Nej koraba zak je kamarada.
- Ka-ma-ra-da, ka-ma-ra-da!

Hvala baka za nove domaće reči.

Melani Žakić, 4. razred
Čabar

Moja baka

Mila, draga bako,
još se sjećam tvog pogleda
i osjećam toplinu tvog zagrljaja.
Ti si bila naš uzor
i voljeti nas naučila.
Vrijeme prolazi
bake više nema,
ali još uvijek pamtim
ta dobra stara vremena.

Jakov Malnar, 5. razred
Čabar

Riječi nepoznate

Naučila sam kod bake
riječi svakojake,
naučila sam riječi
meni nepoznate.

Te su riječi bile
šugaman, borša i
svaki dan neke nove.

Pokušala sam
naučiti što više,
ali je to meni
ipak malo previše.

Sljedeći put možda
bude bolje,
od bake se uči
baš najbolje.

Vanessa Šokčević, 4. razred
Čabar

Patrik, budi skroman!

Prošle zime poželio sam da mi roditelji kupe nove skije, pancericice i skafander. Ali, oni se nisu složili s mojom zamisli. Mamu bih još možda i uspio nagovoriti, ali, tata...

S tatom je druga priča. „Što nedostaje starim skijama, pancericama i skafanderu?“ pitao me. „Ništa, osim što su stare i dosadne!“ ljutito sam mu odgovorio.

„Sine moj, skromnost je vrlina!“ nastavio je tata. „Je, baš, možda je bila u tvoje doba!“ nisam odustajao od svađe. Istina je da mi je stara skijaška oprema još bila u izvrsnom stanju, ali svi su moji prijatelji imali novu, a ja nisam smio biti lošiji od njih.

Tog je ponedjeljka tata odlazio na put, a ja ga nisam ni pozdravio. Toliko sam na njega bio ljut. Cijeloga tjedna nismo se čuli telefonom. Ja nisam s njime htio razgovarati.

Mučile su me one njegove riječi: „Sine moj, skromnost je vrlina!“ Znao sam da tata ima pravo, ali nisam to htio priznati.

U petak poslijepodne javili su nam da je tata nastradao na poslu. Odvezli su ga u bolnicu. Bio je u teškom stanju. Strašno sam se rastužio. Sjetio sam se kako sam se ružno ponio prema njemu. Otišao sam u svoju sobu i satima plakao.

Pitao sam se: „Želiš li još uvijek nove skije, pancericice i skafander? Jesu li ti važni? Zašto si se naljutio na tatu koji ti želi samo dobro?“

Imao sam samo jednu želju. Želio sam da se tata živ i zdrav vrati kući. Srećom, ovog mi se puta želja ostvarila. Te sam zime skijao na starim skijama, u starim pancericama i u starom skafanderu. I bio sam sretan jer se moj tata počeo oporavljati. Jedino to je i bilo važno. Naravno da mi je oprostio, a ja sam mu obećao da ću ga od sada slušati. Ako ne uvijek, onda barem neko vrijeme.

Danas, prije nego nešto poželim, sjetim se tatinih riječi i dobro razmislim treba li mi to zaista. Kada bi me netko upitao što mi je najvažnije, iskreno bih mu odgovorio: „Zdravlje moje obitelji i njihova bezgranična ljubav.“

Da, mislim da sam postao skroman.

Patrik Kovač, 6. razred
Tršće

IZ POVIJESTI ŠKOLSKE KNJIŽNICE

U Mjesecu hrvatske knjige (15.10.-15.11.) istraživali smo naš knjižnični fond i otkrili pomoću potpisa i datuma na knjigama, ponegdje i posveta, koji su sve književnici i kada gostovali u našoj školi na književnom susretu. To su bili:

1. MLADEN KUŠEC (1976.)
2. NIKOLA PULIĆ (1977.)
3. ENES KIŠEVIĆ (1991.)
4. JOZO VRKIĆ (1995.)
5. VIŠNJA STAHULJAK (1998.)
6. LJUBICA KOLARIĆ-DUMIĆ (1999.)
7. DRAGAN OGURLIĆ (1999.)
8. ANTO GARDAŠ (2002.)
9. DAVOR GRGURIĆ (2003.)
10. BOŽIDAR PROSENJAK (2004.)
11. MLADEN KUŠEC (2004.)
12. TITO BILOPAVLOVIĆ (2008.)
13. SLAVKO MALNAR (2008.)

Najviše nam se sviđjela posveta književnika Enesa Kiševića:
„Djetinjstvo je najljepši zavičaj života.“

Bilo nam je zabavno listati i čitati knjige, ponosni smo što su navedeni pisci bili u našoj školi i što u školskoj knjižnici imamo zanimljiva književna djela s potpisima poznatih hrvatskih književnika.

Mladi knjižničari

IZ NAŠE LEKTIRE

Dragi Pačiću,
ja se zovem Katarina. Pišem ti ovo pismo da ti kažem da ne moraš biti tužan. Znam da ti je teško kad te svi izbjegavaju i ismijavaju. Svi mi imamo neku manu i nitko nije savršen. Ja sam u cijeloj školi najmanja, ali što mogu, valjda ću i ja jednom narasti. Svi mi govore da imam najljepše oči. Uostalom, nije važno kako izgledaš već kakav si u duši.
Tvoja vjerna prijateljica Katarina

Katarina Malnar, 2. razred
Gerovo

Mia Tušek, 6. razred
Gerovo

Da sam ja Pero Kvržica

Da sam ja Pero Kvržica, okupio bih svoje prijatelje u družinu koju bismo nazvali „Družina tršćanskih dječaka“. Naš bi se posao sastojao u svakodnevnoj brizi za naš kraj i naše sumještane. Obavljali bismo ga bez ikakve novčane naknade, vođeni isključivo željom da učinimo Tršće još ljepšim mjestom za život, a njegove stanovnike još sretnijim ljudima.

Svakoga dana nakon nastave odlazili bismo u posjet starijim stanovnicima Tršća. Nosili bismo im hranu i ostale potrebne sitnice. Družili bismo se s njima. Slušali bismo njihove uspomene. Dijelili radosne i tužne trenutke. Zimi bismo im donosili drva za grijanje i čistili snijeg oko kuće. U starosti su ljudi usamljeni, ali naši se prijatelji ne bi osjećali tako jer bismo im mi dane ispunili veseljem i ljubavlju.

Mlađim stanovnicima pružali bismo pomoć pri učenju i pisanju domaćih uradaka. Pokušavali bismo riješiti njihove svađe i sukobe s vršnjacima. Učili bismo ih plivati, skijati, voziti role ili bicikl.

Brinuli bismo o prirodi. Sadili bismo cvijeće i drveće, posebice nakon elementarne nepogode koja je u veljači zadesila naše mjesto i uvelike uništila i opustošila goransku šumu.

Zamolili bismo Šumariju Tršće da nam pomogne u ostvarivanju našega plana. Uz pomoć šumara pošumljavali bismo ogoljele dijelove šume. Sadili bismo borove, smreke, bukve, breze i ostalo drveće. Očistili bismo šumske putove te postavili natpise s nazivom vrsta drveća. Uz pomoć iskusnih majstora izradili bismo drvene ljuljačke, tobogane, klupice, mostiće, kućice na drvetu. Pretvorili bismo dio šume u Poučno-zabavni park Tršće.

Obilazili bismo vrtove i dvorišta, posadili nove sadnice i barem malo utješili ljude koje je doista tužno gledati dok tuguju za svojim uništenim voćkama.

Za svaki pogaženi cvijet posadili bismo ih deset. Upozoravali bismo ljude koji nisu svjesni važnosti biljaka da moraju početi drugačije razmišljati.

Pozabavili bismo se i kulturnom baštinom našeg mjesta. Obnavljali bismo stare, vrijedne građevine, organizirali otvaranje muzeja u kojem ćemo izložiti stare predmete kojima su se ljudi nekada koristili, a danas su gotovo zaboravljeni.

Zapisivali bismo i tekstove narodne književnosti. Uvjerili bismo učitelje kako je važno da s učenicima razgovaraju o njima.

Organizirali bismo izlete za djecu i odrasle. Posjetili bismo svaki dio naše lijepe domovine: jezera, rijeke, planine, gore, kule, dvorice, zabavne parkove, velike gradove, otoke...

Ah , da sam barem Pero Kvržica! Ta misao, nažalost, još uvijek ostaje samo u mojim snovima.

Matija Žagar, 8. razred
Tršće

Lea Žagar, 7. razred
Čabar

Nives Štimac, 8. razred
Gerovo

S Malim princem na asteroidu B-612

Pročitavši modernu bajku „Mali princ“, poželjela sam putovati sa zlatokosim dječakom čarobna osmijeha s planeta na planet, družiti se s pilotom te upoznati lijepu crvenu ružu.

Jedne noći nisam nikako mogla zaspati. Odlučila sam otvoriti prozor i gledati zvijezde. Njihova ljepota tako mi često odvraća misli od svega lošeg što mi se dogodilo. Te noći nešto se sa zvijezdama zbivalo. One su se smijale. Oh, kako su se lijepo i veselo smijale! Odmah su me podsjetile na Maloga princa. Bila sam sigurna da bi njegov smijeh tako zvučao.

Zažmirila sam i zaželjela naći se na asteroidu B-612. Zaželjela sam da se Mali princ i ja zajedno smijemo. Sljedećega trenutka to se i dogodilo. Želje se ponekad mogu i ostvariti, zar ne?

Zatekla sam ga kako čisti vulkane. „Oprosti, ja sam Tihana“, predstavila sam se, „smetam li?“ On mi se nasmijao i odgovorio zvonkim glasićem: „Hej! Očekivao sam te, znaš?“ „Očekivao?“ začuđeno sam upitala. „Zvijezde su mi javile da dolaziš“, rekao je. To je bio naš prvi susret.

Upoznao me sa svojom ružom. Ovca ju nije pojela. Još je uvijek prekrasna. A kako tek miriše! Najljepše od svih ruža koje sam ikad pomirisala. Mali princ je imao pravo. Njegova ruža je stvarno jedinstvena. Još uvijek ju stavlja pod stakleno zvono jer se boji za nju. Boji se da se ovca ne predomisli i ipak ju pojede. O njoj priča stalno. Vidi se da ju jako voli iako mu ona često zanovijeta i traži da joj ponavlja kako je jako voli.

Baobab o kojem sam čitala pribojavajući se za planet Maloga princa nije bio velik kako sam očekivala. „Ovca ga obrsti čim previše naraste. Znao sam da će i ona nečemu služiti“, šapnuo mi je dječacić.

Pokazao mi je kako se čiste vulkani. Četkali smo ih jedan po jedan, od samoga dna do vrha. Namučili smo se. Ispričao mi je kako mu je jedan vulkan nedavno skoro eruptirao. U zadnji ga je čas ugasio svojim plaštem. Bila je to smiješna priča ustvari, ali nisam mogla zamisliti što bi se dogodilo da nije uspio.

Predložila sam mu da krenemo na putovanje. Budući da sam loše ljude već susrela na Zemlji, htjela sam upoznati samo one dobre. „Planeti na kojima žive dobri ljudi sigurno postoje“, naglas sam zaključila. Mali princ je s veseljem prihvatio moju ponudu. Te smo večeri gledali zalazak sunca, grickali kekse i pili toplu čokoladu.

Ujutro je Mali princ stavio ružu pod stakleno zvono da bude na sigurnome. „Za svaki slučaj! Ipak se nikad ne zna što mojoj ovci može pasti na pamet“, objasnio mi je.

Na prvom planetu živio je Ljubomir Ljubić. „Kako volim zelenu ovu travu, ove ptice što slobodno lete, ovo drveće koje šumi tako tiho“, neprestano je ponavljao. Njegova ljubav bila je jaka prema svemu što postoji na ovome svijetu.

Na drugom planetu sreli smo dvojicu prijatelja. Njegovali su svoje prijateljstvo najbolje što su znali. Nisu imali vremena za nas, ali to je bilo u redu. Sjedili su na klupi i pričali, pa se smješkali, tapšali po ramenu i neizmjereno uživali jer imaju jedan drugoga.

Na trećem planetu sreli smo Tugoljuba Tugoljubovića. Nije prestajao plakati. Ispričao nam je kako je učinio veliko zlo. Ukrao je dječaku sličice nogometaša koje je planirao zalijepiti u svoj album. Pekla ga je grižnja savjesti pa je odlučio odgovorno postupiti. Priznao je što je učinio. Vratio je sličice dječaku, ali si svejedno nije mogao oprostiti i zato je stalno tugovao.

Na četvrtom planetu sreli smo Duška Velikoduška. On se bavio uzgojem raznovrsnih lizalica. Darivao ih je svima, prijateljima i neprijateljima. Mali princ i ja prejeli smo se ukusnih lizalica i toga dana nismo mogli nastaviti putovanje. Boljeli su nas zubi i trbusi. „Joj, joj, joj! Ja sam kriv za sve!“ uzdisao je Duško. „Nema veze, slatke su naše boli“, tješili smo ga.

Ema Arih, 5. razred
Gerovo

Na petom planetu sreli smo Srećka Srečkovića. Njegov je planet bio ružičaste boje. Srećko nam se toliko razveselio da je zaplakao od radosti. Čudno, ali lijepo od njega. Cijeloga dana i mi smo bili silno sretni.

Napokon smo se odlučili vratiti na asteroid B-612. „Tihana, hoćeš li mi, molim te, nacrtati konja?” zamolio me Mali princ. „Ali, ja ne znam crtati”, odgovorila sam mu. „Smiješno, svatko zna crtati!” mudro je zaključio.

Potrudila sam se najviše što sam mogla i, srećom, on je bio zadovoljan. „Hvala ti, a ovo je moj crtež tebi”, reče i pruži mi papir na kojem je bila nacrtana neka četveronožna životinja. Htjela sam ga upitati o kojoj je životinji riječ, ali znala sam da bih ga time povrijedila.

„Znam koliko želiš imati konja pa sam ti ga nacrtao. Za sada je to samo crtež, ali jednoga dana... Nikad se ne zna“, vragolasto se nasmiješio.

Ujutro sam se probudila i u dvorištu ugledala prelijepoga konja. Želje se mogu ostvariti, zar ne? Samo trebamo čvrsto vjerovati!

Tihana Arh, 8. razred
Tršće

Volim čitati „Modru lastu“

Modra lasta je zabavno-poučni časopis za mlade, a izlazi jednom mjesečno. U njoj ima mnogo različitih rubrika kao što su: Tema broja, Naj država, Inovacije, U svijetu pustolovine, Naj priča, Dnevnik jedne Muze, Na rubu znanosti, Pisma Lastanu, Blog, Lastoskop, Strip. Modra lasta ima i krimić, rubrike o filmovima, glazbi, sportu, modi.

U svakom novom broju je i nova tema, a uvijek se nađe i neki kviz. Najviše mi se sviđa rubrika o Naj državi jer na taj način saznajem puno novih informacija o nekoj državi. Volim čitati pisma Lastanu, a sviđa mi se i moda jer ima mnogo savjeta o odijevanju.

Posebno mi se sviđa strip „Ljubav u oblacima“.

Volim čitati i o glazbi, filmovima, sportu i SOS za tebe. U svom omiljenom časopisu doznajem i što je novo u kinima, rješavam nagradna pitanja i veselim se zanimljivim posterima.

Preporučila bih svima da čitaju Modru lastu jer je to zabavan, poučan i zanimljiv časopis za mlade.

Mia Tušek, 6. razred
Gerovo

Marko Žagar, 5. razred
Čabar

ŽUPANIJSKA NATJECANJA I SMOTRE

VJERONAUČNA OLIMPIJADA

U Rijeci je na temu „Crkva i znanost“ 19. veljače 2014. održana Vjeronaučna olimpijada. Učenici Dea Turk, 7. razred, učenici 6. razreda Bartol Janeš, Karmela Štanfelj i Mia Tušek osvojili su 16 mjesto od ukupno 34 ekipe.

Voditelji: č.s. Maja Dolenc i Marijo Stojak, vjeroučitelj

GLOBE

Na međužupanijskoj smotri u Jastrebarskom uspješno su nastupili učenici iz Gerova s istraživačkim radom „Gerovski vrtovi“.

EMA ARIH, 5. RAZRED I UČENICI 7. RAZREDA DRAGUTIN TOMAC I PATRIK ŠTIMEC.

Voditelji: Milica Vlainić, prof. i Martin Kvaternik, prof.

PROJEKT GRAĐANIN

Projekt „Mladost i iskustvo se nadopunjavaju“ uspješno je predstavljen na županijskoj smotri u Rijeci i državnoj smotri u Zagrebu.

UČENICI

5. razred: Marko Žagar

6. razred: Bartol Janeš

7. razred: Lea Žagar i Dea Turk

8. razred: Anamarija Kvas, Doris Petelin, Nikol Petelin i Dorian Loknar

Voditeljica: Ksenija Petelin

EKOLOŠKI KVIZ „LIJEPA NAŠA“

Istraživačkim radom „Utjecaj čovjeka na život u Biškom potoku“ u Zagrebu su nastupili učenici iz Gerova: EMA ARIH, 5. RAZRED, KARMELA ŠTANFELJ, 6. RAZRED, TIJANA KUKULJAN, 7. RAZRED I NIVES ŠTIMAC, 8. RAZRED s voditeljicom Milicom Vlainić.

UČENIČKA ZADRUGA „MRAV“

Nakon uspjeha na Županijskoj smotri u Rijeci, učenici su se plasirali na Državnu smotru učeničkih zadruga u Zagrebu.

Nastupili su učenici DORIAN LOKNAR, 8. RAZRED, MARKO ŽAGAR, 5. RAZRED.

Bartol Janeš iz 6. razreda osvojio je 3. mjesto istraživačkim radom „Mogućnosti čuvanja i uporabe medvjedeg luka“. Voditeljice: Katarina Leš, Tina Malnar, Sanja Janeš i Silvana Šebalj-Mačkić.

ČABARSKI OSNOVCI U SVETOM IVANU ZELINI

U subotu 26. listopada 2013. godine u Svetom Ivanu Zelini održana je 33. po redu Smotra dječjeg kajkavskog pjesništva "Dragutin Domjanić" 2013. Na poziv Pučkog otvorenog učilišta Sv. Ivan Zelina za sudjelovanje na 33-oj Smotri dječjeg kajkavskog pjesništva odazvalo se 57 osnovnih škola s ukupno 348 učeničkih radova. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu dr. sc. Ivo Kalinski, prof. dr. sc. Joža Skok i dr. sc. Božica Pažur za objavu u zbirci najuspješnijih radova pod naslovom "Sončeke zahaja" odabralo je 56 radova od kojih su 33 predložena za javnu izvedbu na završnom događanju Smotre.

Među 56 objavljenih radova svoje mjesto našlo je pet radova iz čabarskih osnovnih škola, ali je i svih pet radova predloženo za javnu izvedbu u završnom recitalu. Ovi podaci dovoljno pokazuju kako je ovogodišnja Smotra protekla u znaku čabarskih kajkavskih pjesnika i njihovih voditelja.

U završni recital uvršteni su:

- Anja Hoge, 8. razred iz MŠ Čabar uratkom "Čakan", voditeljica prof. Marina Hrga Arh,
- Jan Kocet, 2. razred iz MŠ Čabar uratkom "Ptičok", voditeljica Tina Malnar, dipl. učiteljica razr. nastave,
- Lea Wolf, 6. razred, iz PŠ Prezid stihovima "Spumad v majmu kraje", voditeljica prof. Rezika Jašarević,
- Marko Štanfelj, 6. razred, iz PŠ Gerovo, pjesmom "Maja obitel", voditeljica prof. Sanja Klarić,
- Patrik Kovač, 5. razred, iz PŠ Tršće stihovima "Radast", voditeljica prof Ingrid Žorž.

Ove godine čabarski osnovci i njihovi voditelji vratili su se kućama s vrijednim nagradama. Jan Kocet i njegova voditeljica Tina Malnar osvojili su novčane nagrade jer je Jan bio najmlađi među izvođačima, a Jan je dobio i godišnju pretplatu na dječji časopis Radost. Svake godine ocjenjivačko povjerenstvo Smotre dodjeljuje novčane nagrade za prvo, drugo i treće mjesto prema njihovoj procjeni. Treću nagradu ove je godine osvojio Patrik Kovač i njegova voditeljica Ingrid Žorž za uradak "Radast".

Čast da svoj rad, svoju školu, ali i cijeli čabarski kraj kroz primjer dobre prakse predstavi pred svim sudionicima Smotre u zelinskoj Gradskoj vijećnici pripala je prof. Ingrid Žorž iz PŠ Tršće koja je istakla da su različitosti u govorima čabarskog kraja jedno od najvećih bogatstava i da ih treba očuvati. Nastupi na smotrama kao što je Smotra u Svetom Ivanu Zelini dobra je prigoda da se KAJ iz Čabra ne zaboravi.

Ivan Kvesić, prof.

Mia Tušek, 6. razred
Gerovo

MEĐUNARODNO MATEMATIČKO NATJECANJE „KLOKAN BEZ GRANICA“

P (Pčelice)

1. Meri Milošević
2. Sven Rendulić

L (Leptirići)

1. Tina Lipovac
2. Marija Dorić
3. Nikolina Malnar

E (Ecolier)

1. Marko (Josip) Žagar
2. Borna Zbašnik
3. Marko Žagar
4. Petra Ramljak

U ovom međunarodnom natjecanju održanom 27. ožujka 2014. učestvovalo je preko 100 učenika naše škole iz Čabra, Gerova, Prezida i Tršća.

Učenici su se natjecali, zabavili i ponešto naučili.

Sanja Janeš, prof.

NAŠI USPJESI IZ LIKOVNE KULTURE ŽUPANIJSKO NATJECANJE

izložba radova učenika osnovnih i srednjih škola iz područja vizualnih umjetnosti i dizajna – LIK

Dana 19. veljače 2014. godine, održano je županijsko Natjecanje–izložba radova učenika osnovnih i srednjih škola iz područja vizualnih umjetnosti i dizajna – LIK, na temu „Igra polja i oblika” za učenike V. – VIII. razreda osnovne škole.

1. mjesto pripalo je **Dei Turk, 7. razred Čabar**

Među nagrađenim učenicima, mentorima i školama od 4. do 10. mjesta u kategoriji V. - VIII. razreda je **Mihaela Malnar, 7. razred Gerovo mentor: Lovorka Gračanin – Knežević, prof.**

Tijana Kukuljan, 7. razred
Gerovo

INFORMATIKA

Iz područja OSNOVE INFORMATIKE na županijsko natjecanje plasirali su se Dorian Loknar i Doris Petelin s voditeljicom Tanjom Šebalj Kocet.

HRVATSKI JEZIK

Na županijsko natjecanje plasirali su se Dorian Loknar, voditeljica Marina Hrga Arh, Tihana Arh i Sara Ramljak, voditeljica Ingrid Žorž.

GEOGRAFIJA

Učenici Josip Lipovac iz PŠ Prezid, Meri Zbašnik iz PŠ Tršće, Matija Žagar i Nives Štimac iz PŠ Cerovo i Dorian Loknar iz MŠ Čabar s voditeljima Mišom Đođom i Martinom Kvaternikom zastupali su našu Školu na županijskom natjecanju iz geografije.

POVIJEST

S voditeljem Svenom Vukušićem na županijskom natjecanju nastupile su Doris Petelin i Anamarija Kvas.

MATEMATIKA

Na Županijsko natjecanje pozvani su: - Izabela Turk i Petra Ramljak iz PŠ Tršće, učenice četvrtoga razreda, s voditeljicom Helenom Zbašnik. Iz petoga razreda na Županijsko natjecanje pozvan je Marko Žagar iz MŠ Čabar s voditeljicom Sanjom Janeš. Izabela je zauzela 15-to, a Petra 24-to mjesto (natjecao se 61 učenik četvrtih razreda). Među 35 natjecatelja petih razreda Marko Žagar zauzeo je 10-to mjesto.

HUMANITARNA AKTIVNOST

Pomoć djeci u Slavoniji

Učenici, učitelji i roditelji svih naših škola aktivno su se uključili u prikupljanje pomoći poplavljenom području Slavonije.

Prikupljeno je sedamnaest kutija raznovrsnih potrepština koje su putem Hrvatske pošte poslane OŠ „Ivan Filipović“ u Račinovcima.

I ovom je prilikom iskazana humanost na djelu.

Doris Petelin, 8. razred Čabar

USPJESI NAŠIH UČENIKA U IZVANŠKOLKIM AKTIVNOSTIMA

Josip i Jakov Malnar učenici 5. razreda polaznici su Osnovne glazbene škole „Ivo Tijardović“ u Delnicama.

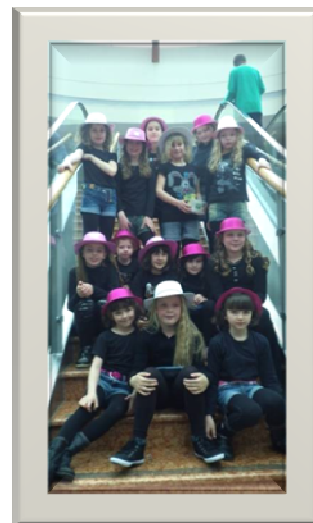
Josip svira gitaru i ove godine nastupio je na gitarističkom natjecanju „Porečki tirando“ u Poreču i osvojio 1. nagradu, a na Međunarodnom natjecanju u Gorici u Italiji osvojio je 2. nagradu.

Jakov vrlo uspješno svira klavir i na Međunarodnom natjecanju „Zlatko Grgošević“ u Sesvetama, osvojio je 2. nagradu.

PRVAKINJA HRVATSKE U LUKOSTRELIČARSTVU

Nikol Petelin, učenica 8. razreda prvakinja je Hrvatske u lukostreličarstvu.

RIJEKA DANCE SPEKTAKL

26. travnja 2014. godine u Tower centru Rijeka održalo se veliko plesno natjecanje plesnih skupina s područja Primorsko-goranske županije „RIJEKA DANCE SPEKTAKL“. Natjecanju su prisustvovala i plesačice plesne skupine „Motus“, učenice OŠ „Petar Zrinski“ Čabar iz Čabra i Gerova i djevojčice dječjeg vrtića „Bubamara“ iz Čabra, Gerova i Prezida. Za svoj nastup osvojile su drugo mjesto s plesnim točkama „On the floor“ i „Ples kaubojki“ u plesnoj kategoriji rekreacijski fitness i plesnoj disciplini formacija. Plesačice su se natjecale u dobnoj kategoriji djece 8 – 12 godina, a tijekom godine s njima je radila učiteljica Sanda Erent.

Plesačice su izrazito zadovoljne postignutim uspjehom i ističu kako im je odlazak na ovakvu vrstu nastupa bio jedno lijepo i nezaboravno iskustvo koje svakako žele ponoviti.

Sanda Erent, dipl. uč.

PROLJEĆE

Bio je ☀ dan. U 🏠 na stolu je stajala 📖. Slovo **A** stajalo je samo u 📖 i reklo: “Ah, 👤 je samo napisao mene, 😊 se i odjurio iz 🏠!”

A je ugledao sitnu •. “Ej, •, i tebe je napisao! Bar nisam sam!”

• odgovori: “Nemoj se ljutiti na 👤. 👤 je otišao van igrati se. Ne ☁ i ❄❄❄❄❄ više ne padaju. 🕊 pjevaju i 🌸🌸🌸🌸 cvate, baš kao da 👤 djecu van. Sada je vrijeme za igru!”

A odgovori: “Aha, sada znam! Kada bude 👤 gotov s igrom opet će uzeti 📖 u ruke i učiti!”

Andro Malnar, 5. razred

(Slikopriča je nastala na satu informatike- korištenje simbola u Wordu)

OSMAŠI 2013./2014.

Matična škola Čabar

- KVAS ANAMARIJA
- LOKNAR DORIAN
- PETELIN DORIS
- PETELIN NIKOL

Razrednik:
Sanja Janeš, prof.

Područna škola Gerovo

- ŠTIMAC NIVES
- ŽAGAR RAFAEL

Razrednik:
Sanja Klarić, prof.

Područna škola Prezid

- KAJIĆ JOSIPA
- LESKOVAR KLARA
- OŽBOLT FILIP
- OŽBOLT MARKO
- RADOŠEVIĆ PETAR
- ŠIMIĆ TEO
- ULE ROMAN

Razrednik:
Irena Kovač-Kvas,
dipl.ing.

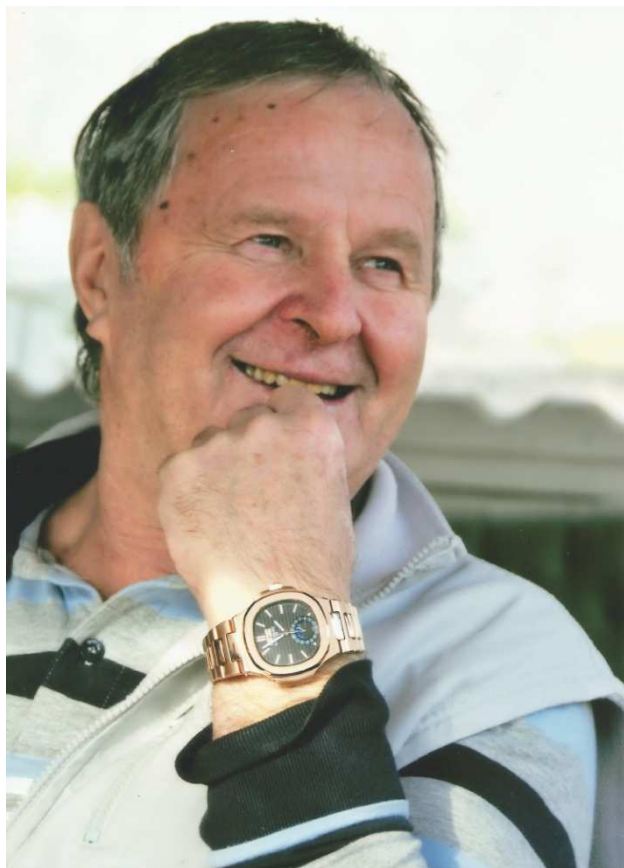
Područna škola Tršće

- ARH TIHANA
- ČOP JOSIP
- HUDORVIĆ MATEC
- MALNAR MARIO
- MILOŠEVIĆ VERONIKA
- RAMLJAK SARA
- ŠAJNOVIĆ IVANA
- ŠTEFANČIĆ ANA
- ŽAGAR MATIJA

Razrednik:
Daria Novinc, prof.

IN MEMORIAM

MARIJAN LISAC
23.09.1947-31.05.2014.

Marijan Lisac rođen je 23. rujna 1947. godine u Gerovu. Osnovno školovanje završio je u Gerovu, gimnaziju u Čabru, a pedagošku akademiju u Rijeci – smjer geografija i povijest. Cijeli svoj radni vijek proveo je u gerovskoj školi, pune 42 godine - bilo kao učitelj razredne nastave, bilo je to u njegovim počecima, kao učitelj geografije, a najradije ga se sjećamo kao učitelja TZK. Bio je direktor, upravitelj i voditelj u gerovskoj školi do posljednjeg radnog dana. Kad netko s mladima provede 42 godine, pomislimo da i on vječno ostaje mlad. Mladost, vedrina i optimizam bile su odlike koje se nisu udaljavale od Marijana.

Učenici iz Gerova u području tjelesne pripremljenosti najčešće su prednjačili, ali isticati samo Marijanove zasluge u razvoju sportskih navika kod mladih, bilo bi nepravедno i premalo, u odnosu na ostale vrijednosti i postignuća radeći s mladima u ostalim područjima.

Marijan Lisac znao je pristupiti djeci, zainteresirati ih, znao ih je okupiti i zadržati. ali Nikada nije gledao na radno vrijeme niti na satnicu za koju je plaćen.

Dragi Marijane, svojom nesebičnošću zadužio si mnoge u čabarskom kraju, a skoro sve u svome Gerovu.

Hvala ti na svemu!

Iz oproštajnog govora ravnatelja Ivana Kvesića